

ВИДАЄ
СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Published by
Ukrainian National Women's
League of America, Inc.
909 N. Franklin Street
Philadelphia 23, Pa.

Січень

1

January

1958

НАШЕ ЖИТТЯ

Рік XV. СІЧЕНЬ Ч. 1

Видає Союз Українок Америки
раз в місяць за винятком серпняРедагує Колегія — Лідія Бурчинська,
Кекилія Гардецька, Олена Лотоцька,
д-р Наталя Пазунок, Марія Юркевич.Листування й передплату висилати
на адресу:909 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.Річна передплата у Злучених Держа-
вах Америки \$3.00

Післяплата \$3.50

Річна передплата в Канаді \$3.25

Річна передплата в Англії 1¼ ф. ст.

Річна передплата в Австралії 1½ ф. ст.

Річна передплата у Франції . 900 фр.

Поодинокі число 35 центів

OUR LIFE

Vol. XV JANUARY No. 1

Edited by Editorial Board
Monthly publication except August,
of the Ukrainian National Women's
League of America, Inc.909 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.
Phone MA 7-7945Subscription in the United States
of America \$3.00 per year, half year
\$1.75. Subscription in Canada \$3.25
per year, half year \$1.75. Subscription
in England 1¼ pound sterling, per
year. Subscription in Australia 1½
pound sterling per year. Subscription
in France 900 francs, per year.
Entered as second class matter July
8, 1944, at the Post Office at Phila-
delphia, Penna., under the Act of
March 3, 1879.
Single copy 35c

Зміст:

Ганна Чернінь: Різдвяне
Під сьвято різдвяної зірки
І. Шуварська: І Я узрю Ісуса-сина
Г. Франко-Ключко: Лист від брата
Л. Б.: Думки зприводу Базару М.М.М.
С. Скрипник: Чому такі спогади?
ІСА: Христини Відділу
М. Левицька: Свято квітів
Л. Буря: Із двох світів
К. Гардецька: Цікава монографія
Ще один жіночий хор
Посмертні згадки
Перед новими завданнями
Із життя наших централь
Зірка: Роля господині
Тітка Христина: Як водиться?
А що з волоссям?
Що варити й пекти
К. Перелісна: Слідки
Р. Завадович: Колядники
Н. Наркевич: Колискова
О. Цегельська: На Святий Вечір
Вісті з Централі
При громадській роботі
На обгортці світлина Андріївського
Собору в Києві

НАЙКРАЩИЙ ДАРУНОК

Вашій приятельці —
це ПЕРЕДПЛАТА

„НАШОГО ЖИТТЯ“!

ПРЕДСТАВНИЦТВА
„НАШОГО ЖИТТЯ“

КАНАДА:

Mrs. Olga Lukomska
14386 Park Dr.
Edmonton, Alta.
CanadaMrs. Lewka Romanyk
1252 Broadview
Toronto, Ont.
Canada

ФРАНЦІЯ:

Mme. Anna Pasternak
16, rue de 5 Diamants
Paris 13e
France

АНГЛІЯ:

Mrs. Vira Smereka
36, Temple St.
Heaton, Bradford Yerks.
Mrs. Myroslawa Rudenska
245 Wigman Rd.
Bilborough Estate
Nottingham, EnglandВп. Передплатниць Н. Ж., які
повідомити нас своєчасно, —
долучуючи 10 ц. на кошти зміни
для друкарні.Інакше недоручене число на
пошті н и щ а т ь, через що постає
шкода для видавництва й для пе-
редплатниць.Відмічування вилат при адре-
сах друкарня переводить раз на
три місяці. Тому прохаємо не три-
вожитись, коли вплата не відміче-
на зараз при черговому числі.

ПЕРЕПИСКА АДМІНІСТРАЦІЇ

Всім Вп. Паням, які крім перед-
плати зложили пожертву на пре-
совий фонд, складаємо цією доро-
гою сердечну подяку. Виказ по-
жертв на сторінці вістей з Цен-
тралі.Юлія Януш, Честер: — Вибача-
ємось, — наша кореспонденція
розминулась.Марія Зварич, Торонто: — Все
в порядку, числа пішли також.Дарія Балазюк, Бетлегем: —
Ваша правда, вибачаємось.Віра Якимець, Венесуела: —
Дуже жаліємо, — звичайна пошта
йде півтора місяця.Марія Федивяк, Шікаго: — Дя-
куємо сердечно за уважливість
відносно літніх ферій. П. Шр. по-
відомлена, — напевне відгукнеть-
ся.Софія Сімянецька, Ньюарк: —
Сердечно дякуємо за побажання
для українського жіноцтва розки-
неного по всьому світі; вітаємо вас
теж від себе. Ваші внески на пе-
редплату сягають до 1960 р.! Дя-
куємо.С. Балас, Лос Анджелес: — Дя-
куємо ввічливо за увагу. Якщо чи-
сла доходять до Вас регулярно,
просимо не хвилюватись „непов-
ною“ адресою. Це система амери-
канської пошти, до якої приміню-
ємось. Числа до міст ідуть під од-
ною бандеролькою, а на місці ли-
стоноші доставляють їх за зона-
ми.Катерина Гнатюк, Саск.: — Дя-
куємо за відомість; ми вислали о-
станнє число за грудень. Просимо
подати докладніше, яке число бра-
кує Вам із літніх місяців. Може
не доглянули, що в серпні місяці
журнал не виходить. Адреси Ви
не міняли, тому нема причини,
щоб числа, які висилаємо регулярно,
не доходили. Просимо напи-
сати.Е. Олексишин, Гартфорд: — Че-
рез зміну адреси, — пошта не
вспіла Вам числа доручити. Поси-
лаємо вдруге; звергаємо ввічливо
увагу на заклик адміністрації до
П. Т. Передплатниць (збоку).

РІЗДВЯНЕ

У кожному вікні ялинку видно...
 Як пахне лісовий смолистий ладан!
 І стільки спогадів про тепле, рідне,
 Що мимохіть розплакатися ладен...

Це ж Той родився, що і в нужді, і в горі,
 І на вигнанні — поміч нам єдина.
 Свічками зайнялись різдвяні зорі,
 І навіть вкрай зневірена людина

Повірите, що не все навек пропаще,
 Поглянь, морозна радість сяє всюди!
 І кожний вірить — все піде на краще,
 І принесе Різдво з собою чудо:

До того щастя прийде на хвилинку,
 Той з дому має хоч маленьку вість...
 До іншого приїде на ялинку
 Нежданний, дорогий та любий гість.

Яку б то снігову зліпити бабу
 Маленькому Ісусові на втіху!
 Нема лиш снігу — й меншає приваба:
 Якби хоч жменька снігу — хоч для сміху!

Під сяйво Різдвяної зірки

У вузьких вулицях великих міст уже не досягає нас мерехтіння зір. Та й хіба маємо час глянути вгору, коли спішимо до підземки чи виходимо з переповненого „баса“? Поспіх, поспіх! Він наче штовхає нас все вперед і не дає оглянутися взад. І вчить нас врешті, що мабуть ніколи не дійдемо до бажаної цілі.

Тому й приходять струси. Ударі, що стрясають нашою істотою до глибини. І кажуть нам застановитись, перевірити, розглянути світ. Шукаємо тоді ясного променя, що розяснив би нам сумніви, підніс би нашу віру.

Таким ударом став тепер для вільного світу Спутнік. Ота невелика куля, що прошибла простір стратосфери та стрясла сумлінним світу.

Затривожились цим західні потуги, зацікавились учені, схвилювався широкий загал. Астрономи слідкують за його летом а долею собачки, що вміщена в ньому, зацікавилась навіть мала дитина.

А тепер газетний шум перекинувся на інше поле. „На Флориді

вистрілять штучний місяць“, „Собачка в далекосяглій ракеті повернулась на землю“, „На Різдво матимемо американського Спутніка“ — ось які заголовки читаєте тепер. Знов працюють напружено учені, будуючи нового Спутніка, ідуть нові припущення і здогади. Людина хоче опанувати стратосферу.

А в цьому шумі й неспокою наближається до нас Різдво Христове. Незалежно від світових подій і переворотів приходить, як шороку — з радістю й миром. Щоб пригадати людині прихід Спасителя, що тисячі літ тому зійшов на світ

Здається, що немає більше несучасного в цій метушні, як давня Вифлеємська зірка. Ота ясна зоря, що засвітила пастухам і провадила трьох мудрців зі Сходу. І ще й досі дає нам знак — засісти до святої вечері.

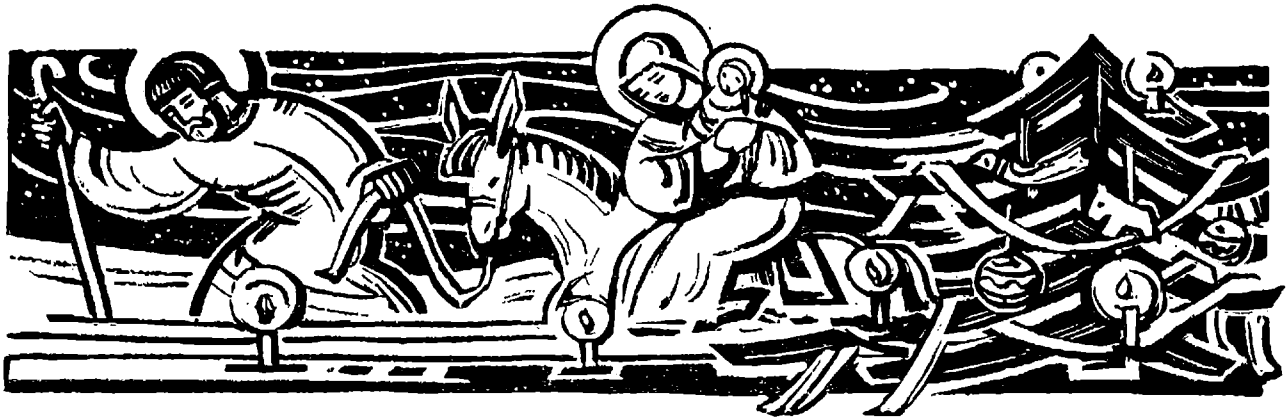
А вона світить! Вона промінює далі крізь простори тієї стратосфери, що її хоче тепер здобути людина. Шле лагідне своє світло у ті простори людської душі, що їх ще не досягла щоденна, передсвяточна метушня.

І викликає там тиху застанову. Великий день гряде — Різдво Христове. Він принесе нам усміх Божого дитятка, що освітить-озолотить наші будні. З цього сяйва зачерпнемо віру. Бо вона меркне у ході наших щоденних турбот. Їй треба поштовху, щоб вона піднялась і окріпла.

І розбуджує радість. Із тієї відвічної дії, в яку наш нарід оповив Різдво Христове. Оці стародавні звичаї й вірування, що їх памятаємо з дитинства. Вони особливо дорогі й цінні для нас на чужині. Оті колядки, що так загівають, оті побажання, що так заохочують, оті звичаї, що мають для нас таке значення.

І зроджує надію. Маленьке Дитятко, що народилось в убогому вертепі, було сильнішим від великих потуг. Чи не переможе й теперішнього неспокою? У Його лагідному усміху лежить велика сила. Вона зогріє й нас, коли станемо до боротьби.

І тому чекаємо її, нашої Різдвяної зірки!

Ірина Ш. Шуварська

І Я узрю Ісуса-Сина . . .

Пуансетію і зорі засвітив, —
чекає Бог;
Марія наближається до Вифлеему.
Ніхто колиски не різьбив;
живих сердець провина . . .
і Я узрю Ісуса-Сина, —
шепоче Бог.

І світ, на радість цю благословенний,
кладе в долоні праведні хлібів.

Одухотворені, безкровні квіти,
ясніш від сонця, падають з небес, —
землі збіднілої утіха.
І вибрав Він найкращу, найчистішу:
Моїй Дитині тілом буде; честь Тобі!
Загрів її, налив із винограду крові,
і сльози блиснули з любови
в прясних очах Господа-Отця.

Пуансетію і зорі засвітив . . .
молитися нема до кого,
ніхто не знає про неземський біль
і рівний хто підтримає жертвуючого Бога?!

Він дивиться у світ Різдвяний. Бачить
спасенну радість на землі
і любого в яселках Сина.
І бачить, як свята, приречена на смерть Дитина
до Нього ручки простяга.
І Мати, тиха, немовляточко колише,
і віл теплом на Нього дише.
Свою покору, три царі
приносять у дарах. І Йосип молиться, старий.

Міцніше любить Бог Свій твір,
і дивиться захоплений на Сина.
Для світу мир.

ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ!

Головна Управа Союзу Українок Америки шле Різдвяний привіт своїм Окружним Радам, Відділам та поодиноким членкам. Шле щирі побажання посестрам у Канаді та всім, яких завірюха вигнала з Рідної Землі на тягарі нового поселення чи на самоту залишення. Кличе „Христос Раждається!“ українському жіноцтву на Рідних Землях, що в жорстокому й безбожницькому режимі святкують Різдво Христове.

Головна Управа Союзу Українок Америки вітає з Різдвом Христовим і Новим Роком усе наше громадянство. Щоб Христове народження — символ Божої любови — зєднало нас в одну згідну сімю і за ясною зорею великої ідеї повело до однієї мети.

Головна Управа СУА

Лист від брата

Пані Зеня Олійник залишилася вдома сама. Діти пішли, хто куди на працю, прийдуть аж увечері. Тількищо відвела малу внучку Галю до школи. На її згадку обличчя пані Зені окрилоє щаслива усмішка. Це її потіха, це її радість, любити її без міри, але їй самій — Галі цього майже не показує, а для неї строга і вимоглива. Не хоче брати приміру з інших бабунь, що люблять розпускати вже аж надто свої внучата.

Переходила з кімнати в кімнату. Тепер вона пані цілого господарства, тут стерла порошок, там підділяла цвіток, обчистила сухе листя з галузки.

Усміхнулася. Перед її очима стануло її власне господарство вдома, там, на Батьківщині. Обширна хата, великий город і сад, велике подвіря з безлічю птиць. Було коло чого попрацювати, всьому дати лад — але й була радість, а як прийшла потреба, все була годувана курка чи качка на столі. Притишений роками біль зацемів у серці. Хто тепер господарює там, на її господарстві?

Нині її господарство — це машини. В кухні стиха гуде холодильник, коло вікна бринить вітряк, наганяє в кімнату холод, у пивниці влучила навіжену пральку. Не любить її і не має до неї довіря. Постарілася, стала чогось вередлива й непослушна. Тоді, коли найбільш спішно, стане і ніщо не допоможе. Син казав, що треба кулаком стукнути в скриньку, що над машиною, — піде. Стукала і стукала, аж кулак заболів, — не слухає — може припочиває. З досади пішла й заключила радіо. Щось зашипіло, задзвонило, рознеслась дика музика несамовитого джазу, а під його звуки затягнула низьким, не-

мов пняним, голосом співачка пісню солодково-монотонну й, як звичайно, про любов. Не любить слухати цих пісень. Чи можна їх порівняти до пісень, що співає молодь в її родиннім селі ввечером на вигоні? Чистими, ясними звуками розноситься пісня, повна незрівняної мелодії й краси, аж заглушує спів соловія в садочках.

Замкнула радіо пішла до пивниці. Стукнула скриньку — так для проби. Машина ожила, шруба закрутилась, так якби нічого, стала працювати далі. Вдоволена відітхнула, скінчить прати білля, не треба буде чекати, аж син повернеться з роботи.

Повернулась до кухні. Сьогодні в неї багато роботи. Ось уже Різдвяні свята близько, треба щось спекти. Поки живе, це її милий обов'язок. А коли помре, може діти добрим словом згадають.

Треба починати від торта. Але який же? Оріховий, мигдаловий, бішкoptовий? Недавно пекла віденський, усім дуже смакував, — але що їм не смакує? Якийсь такий, що ще не пекла! Принесла з комори куховарські книжки, їх має щось з десять і то на різних мовах. Різні мови, різне печиво. Кожний нарід має свій спосіб. Але своя кухня найліпша. Маємо чим гордитись! Особливо в нас по селах варять видатно, смачно й поживно, — сьогодні скажемо — з вітамінами. Переглядає докладно книжки одну за одною, багато з тих приписів випробувала сама, — любила пекти й варити свою страву й чужинну. Поміж листками книжок малі записки-приписи, записані день на швидкоруч, часом навіть у гостині в когось. Якась страва їй засмакувала, зараз же випросила припис. Переглядає од-

ну за одною, деякі писані олівцем, ледве букви розбирає, а папір пожовк, видно писала давно. Минули роки, але кожний папірець говорить їй багато. Ясно пригадає, коли, і де, і від кого цей або інший припис списала. На одну хвилинку з'являються перед її очима обличчя тих жінок. Знайомі й менш знайомі. Одні ще з дому, другі з України, а інші з часів скитальщини. Нераз собі обіцює, мусить їх усіх переписати в один зшиток. Обіцює, а часу так мало!

Знов повертає листки, розкладає зложені записки. Мусить прийти той припис! Дістала його від дружини доктора, дуже добрий, але коштовний і тому й не пекла його ніколи. Але тут всього подостатком десять чи двадцять яєць немає різниці! Вкінці найшла. Розложила папір: десять жовтків, фунт мигдалів, фунт цукру і т. д. Усе має, за цим не біда, пече його.

Хотіла замкнути книжку й відложити та тут же ще один листок, немов вирваний із зшитка, — зовсім пожовклий. Розложила, поглянула: лист...

Сіла вигідніше, стала читати:

„Дорога Зеню!

Зайшов я раз пізно ввечері до тітки Марусі, бачу, за столиком сидять тітка, її чоловік, їх діти Влодко й Оксана, та й якийсь старший пан у чорнім одягу. Тітка Маруся, хитро усміхаючись, каже: а пізнай, Михайле, хто це є? Перша моя думка була, чи не з родини хто, — може твій чоловік, Іван? Але де там, тітка сама казала, що вивезли його на Схід, через когось мав переказати. А то був якраз він сам, тільки без зубів і за два роки так постарівся, що й пізнати було

годі. Я з радості розцілувався з твоїм чоловіком і довго не міг прийти до себе, що він так чудесно віднайшовся, що здоров і на волі. Видно, світ не без добрих людей. Як є справедливість індивідуальна, повинна прийти й національна. Україна збирає свої землі, збирає синів і дочок і хто знає, чи ми не є напередодні словянського ренесансу. Але треба боюватися Данаїців, хоч і дари приносять. Уже наш Тарас Шевченко й Іван Франко тривожили душу майбутнім України. І для нас воно не рожеве (бо нема таких). Все ж дійсність краща від минулих часів. Я вчу в школі, маю багато учеників із Сходу і вчу їх не любити свою „родіну“, як я колись учив поляків не любити Польщі. За це дехто недолюблював мене. Ми маємо коло хати невеликий город і в нього вложив я багато праці та прочистив сад, що коло нього. На жаль, чужі чинники роблять багато шкоди, зате руки їм повідсихають, як і тим, що крадуть „часи“ У мене дитвора здорова, запалилася до науки і до руханки.

Чи маеш намір і коли хочеш переїхати на Україну? Чи радше посидиш над морем і заждеш погоди? Молодим добре чекати, але старші нетерпеливі. Літа женуть, минає сила. Львів тепер не той, що був. Східньо-словянський уже є, український буде. Тризуб я бачив на сміттю.

Бувай здорова, цілую Тебе й Твої діти

Твій брат Михайло.

Львів, 12. 6. 1946 р.“

Пані Зеня докінчила читати і, все ще тримаючи листа, стала роздумувати.

Десять літ. І не чулась, як проминуло десять літ! Довгі, тяжкі роки! З війни і пожарів утікала з малими дітьми. Її Івась служив при Дивізії, переховувався поміж добрими людьми, по лісах, та большевики зловили його і слід за ним загинув. По роках знущання, голоду й хвороби повернувся до Львова, щоб закінчити своє, повне страждань, життя. Дістала вістку від тітки Марії, тільки кілька рядків — звідомлення, що помер.

Сьогодні цей лист від брата знайшла між картками куховар-

ської книжки. Чи відписала на нього, не памятає. Здається, ні, бо боялась за брата, щоб і його ж не стрінула така доля, як її чоловіка. Тітка Марія писала, що жив у Львові, десь учителює, може й учить українських дітей сталінської правди й комуністичної релігії. Стали собі чужі — вона тут у вільній Канаді, а він там — за залізною завісою.

Але той лист казав їй так багато! В нім знайшла свого брата Михайлика, таким, яким він був тоді, коли ще були дітьми, ходили до школи і разом учились латинські приповідки: „Темпора мутантур ет нос мутамур ін іліс“. Чи пам'ятає?

Часи змінюються. В непамять запався кат України, другий Іван Грозний. Сьогодні вже й партія змінилася, вже не є деспотична, а „прогресивна“.

На хвилину застановилась пані Зиновія. Потім рішилась. Сьогодні зараз же відпише на лист братові, на листа з-перед десяти літ.

Писала сквапно: Любий Михайлику! Відписую на твій лист, що дістала його десять літ тому з дня 22. липня 1946 року. Памятаєш „темпора мутантус“? Але ми майже не змінилися, це відчуваю і знаю. У вас зачуваю великі зміни настали, тепер рядить „прогресивна“ партія. А знаєш, що значить прогрес? По нашому, це поступ. А знаєш, що писав великий Франко: Поступ дає дорогу науці і щастю! Його окрилює невмірущий дух революції і той дух рве до бою мільони народів, гноблених у тюрмі Росії, за волю й правду. Сорок літ намагався кривавий деспот задержати і згнітити хід революції, та він живе і ні большевицькі тюремні мури, ані катівні в невірних таборях, ні жахливі криваві жертви не змогли його звести в гріб. Він не вмер і не вмер! Він іде вперед власною силою, він простується, міцніє, він спішить туди, де дніє. Словом сильним мов трубою він мільони зве до бою!

Михайлику, читаю кожний день вістки в газетах. Настали великі зміни, придуть нові люди! Вже нині реабілітують тих, що мучив, убивав і катував „отець“ Росії. Він вже не отець, а кровожадний проступник, розвінчаний і скинутий у порох. Кого ж найбільше плюн-

дрував і катував він як не нашу Матір-Україну? Я вірю, що ось-ось прийде час реабілітації усіх поневолених народів, а в першу чергу України, а відновлений Тризуб назад засяє в своїй величі.

Це гасло не дарма шириться в цілім світі, і проявляється могутим змаганням поневолених народів. Нині Англія, за нею Франція, змушені уступити цьому напорові, що рветься вперед, немов стихія.

Вільні народи можуть лучитися в федерації, союзи, чи „коммонвелти“, але перш за все вони мусять бути вільні і самостійні. Тоді тільки широко і без фальшу, не змушені терором, можуть пристати до співжиття з другим народом, як рівний із рівним.

Все нові і нові думки з'являлись у мозку пані Зиновії немов огненні написи. Нараз вона здригнулась. Чи час вже це все писати їй своєму братові, туди далеко за залізну заслону? Чи може ліпше, як він писав, виждати у моря погоди?

Нині час атомної бомби і як атомна струя летять події. На них не чекати роками і століттями, вони відбуваються в мінутах і секундах. А листа свого вона не пішла, рішила. Поволі зложила разом обидва листи з 46 і 57 року, нехай спочивають. Може нових десятих літ уже принесуть оті так гаряче бажані зміни.

Поклала листи на давнє місце в книжку. Може через 10 літ їх знайде, як не вона, то хтось другий...

Прийшла до приявності. Під стіною безнастанно шумів мотор холодильника. Зійшла в пивницю, пралька скінчила прати білля і автоматично пристанула. Вернулась до кухні, поглянула на годинник, а автомат-годинник станув і показував дев'яту годину перед полуднем — всупереч усім автоматом...

Ганна Франко-Клочко

Вже вийшло з друку:
Ірина Павликовська
НА ГРОМАДСЬКИЙ ШЛЯХ
Нарис історії жіночого руху
Багато ілюстрована книжка.

Ціна 1 дол.

замовляти в Централі СУА.

НАШЕ ЖИТТЯ — СІЧЕНЬ, 1958

Думки з приводу „Базару МММ“

Союз Українок Франції втримує звязки з Світовим Рухом Матерей від 1947 р. — дати заснування МММ, а наша централя СФУЖО стала повноправним членом цієї організації від 1950 р. З того часу наші взаємини дійсно затіснилися, а після кількократної нашої участі в різних конгресах (дуже активної, з великим вкладом праці!) — МММ дуже цінить та дорожить співпрацею зі СФУЖО та СУФ.

Тому зрозуміло, що організаторки „Базару“ дуже зраділи нашою цьогорічною участю (останніми роками, із-за браку сил, треба було нам втриматися від участі), а коли довідалися, що маємо намір продавати печиво, — чим скоріше помістили на своїх запрошеннях таку рекламу: „Український стіл з їхнім славним печивом“. Оце наше „славне“ печиво пам'ятають француженки ще з р. 1947, коли то СУФ — у віддяку за допущення нашої доповіді на їхній перший конгрес (ми ж екзильні!) — зробив прийняття в сальонах „Лютеції“ з українським печивом і тортами. Вони так засмакували були нашим тодішнім гостям, що за десять років нагадався їм їхній „божеський смак“ — за французьким висловом.

Коли нам прислали ці запрошення, — ми були заскочені, бо зрозуміли, що треба буде докласти всіх зусиль, щоб не осоромитися. Річ у тому, що в 1947 р. — у важкому, післявоєнному часі, — нам легко було задоволити трохи притуплений недостачами, добірний французький смак. Сьогодні ситуація змінилася й будьчим ми не заімпонували б цим найбільшим ласунам світу з їхньою найкращою і найлегшою кухнею! Тут уже треба було сягнути до старовинних приписів наших мамунь і бабунь та не рахуватися з коштами, а крім того знайти й досвідчених господинь, що зуміли б ці речі добре й гарно зробити. Чи треба признатися, що на розв'язку цієї справи витратили ми багатогодинне, спеціальне засідання? Врешті вирішили запросити до печення тортів наших найкращих пань-го-

сподинь, без огляду на їхнє відношення до СУФ. І наша віра в українську жінку-громадянку перемогла! Ніодна з пань нам не відмовила, а були ще й такі, що не хотіли прийняти звороту грошей за втрачений час, роботу, а навіть за дорогі складники до печива.

Попри цю головну турботу, мали ми й інші. Треба було роздобути вишивок, бодай у невеликій кількості, а крім того розглянутися за іншими експонатами. Тут у пригоді нам стали наші мистці, які пообіцяли нам кераміку й малі картини, а наші видавництва святочні карточки. Самі ж ми знайшли в своєму архіві дуже добре зредаговані й оформлені летючки-інформації французькою мовою й, уже трохи заспокоєні, чекали „Базару“

Врешті надійшов день 10. грудня 1957 р. Від досвіта, наша енергійна голова п-ні Ганна Пастернак, їздила таксівою та привозила з різних місць усі виставові речі, а пп. Дратвінська й Вітошинська ставилися точно на місці, щоб усе посортувати та розкласти перед початком „Базару“ Дуже в пригоді нам став мистець Юрій Кульчицький, що привіз свою кераміку та допоміг нам естетично все оформити. Не забарився теж Яків Гніздовський зі своїми речами та Софія Зарицька з двома малими картинами. Тоді стали „напливати“ торти. Ми не могли надивуватися, скільки вигадливості та тонкого смаку найшлося в наших жінок при їхній „творчій“ роботі! Незвичайно помислові „квіти“ та „овочі“ з галаяреток, чергувалися з українським геометричним орнаментом, далі йшли штудерні прикраси „вгору“, а врешті рекорд помисловості побив „їжак“ — справжнє кулінарне чудо п-ні Л. Кульчицької, якого ми згодом продали в цілості, бо покупцям „шкода було його краяти“ А втім усі торти розійшлися нам швидко й без труду, хоч ціна за кожний шматок була доволі висока. Але ці славні торти зробили конкуренцію нашим вишивкам, які цим разом менше „йшли“. Зате ж добре продавалася дрібна кераміка — мен-

ші й більші кахельки з нашими „лівниками“, „рибками“ й „сонячниками“. На наше здивування, розійшлися теж різдвяні карточки Зої Лісовської, хоч написи на них та колядки надруковані були виключно українською мовою.

Усі: й українські відвідувачі, й покупці-французи, й господині „Базару“ — всі вони згідно стверджували, що наш стіл, чи пак два, — один із вишивками, другий із печивом — були найкраще влаштовані та мали найцікавіші речі. Над нашими столами висів удрапований блакитно-жовтий прапор, зіпнятий написом „Україна“, під ним вишивана картина-килим „Запорожці пишуть листа до султана“, роботи пана Мусієнка з Абондану (захисту) та дві картини „Ангел“ і „Материнство“ Софії Зарицької. На одному столі вишивки (здебільша однієї тільки п-ні М. Пятки з Ромба!) й кераміка обидвох наших малярів, на другому печиво, до якого в першу чергу бігли очі зацікавлених відвідувачів.

Та найкращу подяку й gratуляції дістали ми від президентки МММ п-ні Мансо, яка, на наше прохання, дала нам коротеньке інтерв'ю та свою світлину, секретарки, й найважливішої особи в цій організації, п-ни Делем, та референтки звязків баронеси де Вобан. Вони, на radoщах, звільнили нас від відсотку, який належить їм від усіх столиків на покриття коштів. Зате ми подарували їм один великий і високий торт (а через те дуже важкий до ділення!) — друге „чудо“ нашого стола, роботи п-ні Г. Сапрун, який наші господині подали учасникам вечері на „десерт“.

Думки, які насунулися нам із приводу цього чергового „Базару МММ“, дуже підтверджують тезу Якова Гніздовського, що й він висловив на мистецькій дискусії в Парижі м. р.: „Мистецькі твори не сміють мати рисок реклами, чи пропаганди, якщо вони претендують на успіх у світі. І рівночасно, — мистецькі твори зі світовим успіхом — саме й є найкращою рекламою й пропагандою для наро-

Яка Ваша думка?

ЧОМУ ТАКІ СПОГАДИ?

Нераз кортить мене написати кілька завваг відносно якоїсь статті, але відложу на пізніше, так і забуду. А ось в останньому числі, прочитавши „Слідами великої вчительки“ таки не відкладаю.

Хочу запитати Вас, яку ціль має така стаття? Не тільки не має вона провідної ідеї, що не відзеркалює характеру „великої вчительки“, а про вчительку мало що пишеться. Я певна, що можна з нас маца свою улюблену вчительку — добру, приємну і що може хотілось би про неї розповідати й писати, але вікому не було б цікаво таких дописів читати.

Ми — молодша генерація — з пошаною читаємо про піонерок жіночого руху і про тих жінок, що виховували наших бабунь і мамів, але думаю, що однієї статті про Константину Малицьку досить. Відчинивши журнал, хочемо довідатися щось нового, чогось навчитися і порівнюючи його з англійським, мати вдовolenня, що що він на одному інтелектуальному рівні, хоч англійські багато обширніші розміром.

Пишу коротко, бо чекають ме-

ду мистця“. Святі слова, в яких ми так наочно переконалися того бітвірка! Цим разом ми зовсім забули впахати наші пропагандивні летючки кожному в руку, ні не мали часу пояснювати „української справи“ всім, хто хотів і не хотів слухати, але намагалися розпродати наш „крам“, який не міг залишитися, щоб не наразитися на втрату, бо видатки були великі. І ось ми не тільки „вийшли на своє“ та ще й при цьому заробили, але й без ніяких заходів добули таку рекляму, як ще ніколи. Попри всі ці компліменти, які діставалися нам при столі, мило нам було довідатися, що вже внизу при вході до „Аероклубу“ реклямувала нас публіка: „А зверніть там увагу на «Україну»! Вони мають надзвичайні речі!“ Яка шкода, що цих „творів мистецтва“ наших жінок-громадянок не сфотографували ми на пам'ятку! Напевно зробимо це іншим разом! Л. В.

не господарські обов'язки. Але вірю, що тих кілька слів зверне Вашу увагу на те, що поважна частина Ваших читачок не походить зі Львова і вважаю, що було б добре, присвятити більше місця у Вашому цінному журналі жінкам і подіям, що відіграли поважнішу роль в загально-українському жіночому руху.

Софія Скрипник, Ріджайна

Ми дуже вдячні Вам, що Ви так щиро й безпосередньо висловили свою думку. Це дає нам змогу висвітлити Вам, а може й іншим читачкам молодшої генерації — чому саме присвячено стільки місця спогадам про Константину Малицьку.

Це була визначна громадська діячка Західної України. Її можна вважати переємницею ідей Наталії Кобринської, що зуміла втілити їх у життя. Навіть більше — вона надала українському жіночому рухові нової форми, зв'язавши його з патріотично-громадськими кличами своєї доби. Також у загально-громадському житті вона займала особливе місце. Була визначним педагогом, цінною дитячою письменницею і здібною журналісткою. Найкращий доказ, що російська влада, по зайняттю Львова, вивезла її — одну жінку — разом із визначними нашими громадянами, як закладницю на Сибір.

Її постать ще не має в нас розголосу й оцінки. Це звичайно буває, що сучасне, молодше, або слідуюче покоління ще не розуміє її величчя й значення. Аджеж Наталії Кобринської теж не розуміли в своєму часі і навіть безпосередньо після її смерті. Тому й не диво, що для Вас це ім'я чуже й мало що Вам говорить і спогади про неї здаються Вам лиш згадками про „добру, приємну вчительку“.

Константина Малицька померла самотньо в часі важкого переслідування і тому невідомо, що сталося з її листуванням та іншою спадщиною. Дай Боже, щоб це збереглося в якійсь бібліотеці аж до часу, коли можна буде це опрацювати. Але ми непевні того. Тому нашим обов'язком є зібрати спогади людей, які її памятають.

Кожна риса її вдачі, кожен епізод із її життя може колись стати її біографові в пригоді.

Ці спогади можуть видатися одноманітними через те, що їх писали здебільшого учениці К. Малицької, отже бачили її тільки при праці у школі. На жаль майже майже немає у вільному світі людей, що памятали б її з громадсько-політичної діяльності.

Але й такі спогади маємо надію зібрати. Може й це викличе Ваше й читачок молодшої генерації негодування. Але прохаємо Вашого зрозуміння і співучасті у відтворенні нашої історії. В умовинах еміграції ми до цього зобов'язані.

Прохаємо й на майбутнє присилати нам свої завваги. Цінімо одверту, щирі думку читачок і радо достосуємось до їх бажань, або вияснимо наше становище. Ред.

Успішні жінки

Голда Маерсон, міністер закордонних справ Ізраїля, займаючи тому рік своє відповідальне становище, заявила: — „Ізраїль ніколи не був і не буде ініціатором атресій, але також не може толерувати порушення своєї суверенності“. — Цього року вона закликала асамблею ООН стримати достави зброї до держав на окраїнах Ізраїля: американської до Іраку та Йорданії, советської до Єгипту і Сирії. Арабських виселенців ліпше було б ужити при будові грєбель наводнення арабських пустель, щоб працювали для мирних цілей та не підбурювали до ненависти і війни“. — (мбд)

Канадійська Джан д'Арк, 14-літня піонерка, Малдалена де Вершер (1676-1747) обороняла форт Данжирус коло Монтреалло проти нападів айроківських індіан. Під її командою було двох жовнів, 80 чоловіків та її двох молодших братів. Вона відбивалася вісім днів, поки не прийшла військова допомога. (мбд)

Подаруйте „ДУХ ПОЛУМ'Я“ Лесі Українки до найближчої американської бібліотеки. Ця книжка освідомить світ про нашу культуру.

НАШЕ ЖИТТЯ — СІЧЕНЬ, 1958

Христини Відділу

Новостворений 43 Відділ у Філадельфії перевів свої христини. До Дому СВА запросив на це свято дня 23. листопада Гол. Управу, Окр. Раду і Відділи СВА. За головним столом засіла голова Централі, голова Окр. Ради й представниці Відділів. Кругом управа нового Відділу та його членки.

Дію почала голова нового Відділу. Повідомила врочисто про створення Відділу і представила членок управи. У свою чергу голова Централі привітала новоприєднаних дітей у сім'ї СВА та побажала гарного розвитку. Черговою точкою був виступ „ведучої“, яка відчитала нарис: „Розмова у підземці“:

Якось зустріла я в підземці знайому паню, з якою я колись „во время оно“ клінувала в банку. Зустріч була дуже сердечна, бо ми кілька років не бачились і було про що поговорити. А підземка, якби на злість, таракоче, як навіжена, не дає до слова прийти. Моя знайома не втерпіла й почала гукати.

— А знаєте, пані, на другу неділю обходимо з чоловіком „срібне весілля“. Буде декілька осіб, погугоримо, забавимось. Зайдіть до нас, будемо дуже тішитись.

— На другу неділю? О, дуже мені прикро! Виключена річ! Того дня в нас великий, врочистий день — маємо христини.

— Що таке? Що таке? — спитала пані Нуна (так ми її звикли кликати), а очі в неї заіскрилися 25-ваттовими жарівками.

— Христини, — відповіла я з притиском, — давно ожидає, родинне свято. Маємо маленький клопіт.

— О, то ваш син уже жонатий? — впало ні то твердження, ні то питання і саме в тому моменті підземка спинилась на перестанку Колумбія. Деякі пасажирки подались до виходу, а ми молотили язиками далі.

— То ваш син уже жонатий? — повторила вдруге пані Нуна, боя-

чись, що першого разу я не вчула питання як слід.

— Та де там жонатий! Таж він щойно покінчив „гайскул“ і вписався на університет! Де йому до женячки! Не робіть мене, пані Нуно, передчасно бабцею, я... тільки мама.

— Америка, Америка, — що вона з людей робить! Ну, ну, а я ніколи не припускала б, що ви втнете таку штуку. Видно у вас на півночі — таке добре повітря.

Це пані Нуна натякала на те, що ми недавно тому перенеслися на північ Філадельфії.

Підземка рушила знову і пані Нуна хвилину помовчала, мабуть, розгадуючи у своїй голові мою метрику, проблеми виховання маленької дитини і легковажність сучасної жінки з поважною дозою срібного волосся. За хвилину спитала тихо й лагідно:

— Як ви почуваете себе тепер?

— Дякую, добре, зовсім добре, тільки трохи забагато важу, от і все!

— О, то все так по дитині! За кілька місяців прийдете до доброї фігури. А деж властиво відбувся порід, коли можна знати?

Мені брехати не було чого і я з чистим сумлінням, так як на сповіді, відповіла:

— Перші болі (зовсім несподівано) почались у домі п-ва П-рів, а властивий порід відбувся у „лівінгрумі“ п-ва К-ких. Вправді пані Стефа пропонувала свою простору пивницю, але знаєте, в пивниці холодно, непривітно, а в вітальні вигідніше і більш гігієнічно...

— О, Господи! — заломала руки пані Нуна, — а чому ж ви не поїхали до шпиталю? Там із комфортом і вигодами куди краще відбувати такі історії. Тепер в хаті ніхто не родить...

— Гроші, дорога пані Нуно, гроші! Денебудь рушитесь, треба за приміщення заплатити, а в приватній хаті безкоштовно. А ми мусимо числитися з кожним центом...

— А закликали ви принайменше доктора Гарасима? — спитала мене знайома.

— Та навіщо нам д-ра Гарасима, дорога пані Нуно, коли між нами була бабця Чайковська, особа

з досвідом, практикою, вже й правнуків дочекалась. Та й жінок-сусідок зійшлося чимало. Слово по слові, та щось порадила, та допомогла і обійшлося без великого заходу. З тієї нагоди спекла пані К-ка коржик із яблуками і погостила нас щедро, навіть по кводрові не казала собі платити...

Так, так, — відізвалась пані Нуна. Колись вдома породілля три дні і три ночі нічого не їла й не пила, а тут в Америці по найтяжчій операції й пологах дають „гат-дога“ і зимну маслянку... І не пошкодило вам, дорога пані?

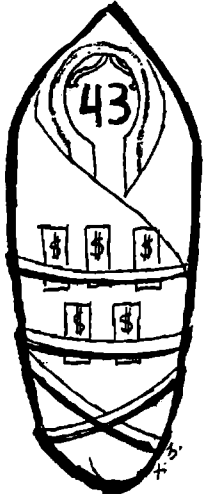
Ми й не счулися, як переїхали станцію Норт-Філадельфія. На обличчі пані Нуни виступили червоні плями від хвилювання і правду кажучи, їй стало жаль, що мешкає так далеко від рухливого осередку півночі, де все щось цікавого діється і життя не таке одноманітне й сіре.

Розмова наша продовжалася далі і щораз поверталась до теми христин.

— А як назвете свою доню? — спитала по хвилині пані Нуна.

— Оленкою, — відповіла я без вагання. — Ми вже маємо в родині одну Олену. Гарна, кажу вам і мудра жінка. Рухлива і любить подорожувати. Коли й наша мала вдасться в неї, будемо мати правдиву потіху... О, з дітьми (кажу моїй сусідці) то нині клопіт. Ви-

датки великі! Таке вам кажу мале, всього два місяці, а вічно кричить — дай і дай! Доляра тут — доляра там! Раз на харчі, раз на одяг, то на це, то на те... Мала дитина коштує, але трудно, кажемо. Ніхто нам того не винен, лиш ми самі. Таки так, по добрій волі... Та й маємо тепер забавку...

— Дав Бог діти, дасть і на діти — сказала пані Нуна і співчутливо похитала головою.

Біля перестанку Гантінг Парк я перебрала ініціативу у свої руки і кажу:

— Шукаємо нового приміщення. Родина росте, побільшується, в хаті тісно. Треба б більшої вигоди, простору. Шукаємо якихсь більших кімнат. Хто зна, як за рік буде. Може знов Бог поблагословить новим придбунком, треба завчасу про те подумати.

Пані Нуна прикусила губи і мовчала, як камінь, а я торочила далі.

— Хочемо до інженерів притулиться. То панове грошовиті, розуміються на речі.

— А що ж ваш чоловік на те? — спиталась із обуренням пані Нуна.

— Мій чоловік? О, він дуже вирозумілий і толерантний. Каже „роби собі, Івасю, в день, що хочеш, тільки щоб по ночах не верталась і щоб з того ходження щось конкретного вийшло...

— Ну, і що він тепер на то конкретне?

— Та каже, що треба було зробити скорше, як ми тільки до Америки приїхали...

Моя знайома вже збиралась виходити і на відхіднім докинула:

— Та такі христини не раз оплачуються... Позносять вам люди подарунків, буде в що дитину на кілька років придіти. Тепер кожний так рсбить...

— Та ми не від того, — відповідаю. — От стрічаю якось на Броді паню Стефу К-ку, стоїть

перед виставою з меблями, так крутиться, так з ноги на ногу переступає. Думаю собі, дістане наша дитина якийсь порядний презент. І що думаєте, не дістала?

— Що таке? Що таке?

— Габльотку! Таку гарну, новеньку, зашклену шафу зафундувала пані Стефа на щасливий початок. Дай їй, Боже, за те здоров'я!

Пані Нуна, висідаючи на станції Вайомінг, потиснула мені руку і шепнула:

— О, коби хоч неплаксиве трапилося!

— О, дав би Бог, дав би Бог!

ІСА

В тій хвилині чути за дверима плач немовляти. Двері відчиняються й до залу входить авторка нарису зі сповитком у руці. Немовля квилить і плаче. „Ведуча“ закінчує нарис і викликає три пари „кумів“ з-поміж присутніх, що перебирають „немовлятку“ від заклопотаної мами.

В тій хвилині підходить голова Централі до цієї групи, вітає авторку-маму і звертається до заплаканого „немовлятка“:

— Хрищу Тебе — Оленою та ще й Пчілкою!

Відкриває заслону із сповитку і знаходить на паперовому „личку“ немовляти велику цифру 43. Всі членки вітають її оплесками.

— А крижма де? — питається „ведуча“. „Куми“ поспішно запихають за повивач „зелені“. Плач „немовляти“ втихає.

Задоволена мати-авторка і „куми“ засідають до стола. Починається гостина. Членки новоствореного Відділу вгощають усіх пиріжками, тортами і кавою. По смачній перекусці секретарка Відділу відчитує доповідь про Олену Пчілку, якої наймення носить новий 43 Відділ. Слідують промови й побажання. Веселою гутіркою зачались христини Відділу, що запрезентували, як немога краще, цей ініціативний гурт.

Свято Квітів

Здається, що воно сполучене з весною чи літом. Тоді коли все цвіте й пахне у цілому світі. А в Каліфорнії його святкують на сам Новий Рік. Квітами прощають старий і вітають новий. На „Ровз Парейд“ себто „Святі Троянд“ у Пассадіні.

Сотні людей підготовляють його. Це ж цілі гори квітів ідуть на влаштування цього свята. Одні обрізують стовпчики, другі обривають пелюстки... За проектами мистців виконують „фльоти“, себто символічні вози. Метушаться місцеві красуні, що представлятимуть грецьких богинь, грацій, весну, літо, осінь і зиму. А що вже говорити про королеву цього свята та її двір!

Хвилюються також глядачі. Рік-річно зїжджаються тут тисячі людей із цілої Америки, а навіть із Канади. Вже раннім ранком пливе потік авт до Пассадіни. Є навіть такі фанатики, що з вечора займають вигідні позиції. Фотографи, обвішані апарати, уміщують себе на драбинах, прив'язуються на телефонічних стовпах. Щоб усе побачити й не прогавити нічого!

Ось уже початок походу. Гучномовець заповідає його, а маршалок цього свята відкриває. Дальше

несуть американський прапор і грає музика. А потім починають плисти одна по одній прикрашені „фльоти“. Хвилі запаху розкодяться кругом. Ось королева параді у возі з червоних троянд. Її престіл виконаний із білих конвалій. А тут три грації у возі з квіту левкой. Тут знов віз „Перший день весни“ із грецькою богинею, що стоїть на підвищенні з білих гарденій. Квіти, квіти, квіти! Безліч їх на возах, на підвищеннях, у руках і волоссі гарних жінок. Щораз нові картини і символи плывуть повз публіку, що не тямиться з захоплення. 63 „фльоти“ — а кожна з них, як писанка.

Ми одинокі українські учасники цього свята. Та ні — є між запаленими фотографами теж наш земляк — сотник Петро Олексієнко, десь там високо ловить найкращі моменти на фотографічну плівку.

Закінчилось. Голова крутиться від надміру краси. Сходимо заокраєними ногами з трибуни. Але вже кільчиться в глибині думка — чи не можна б показати в окремій „фльоті“ українську тему? Що репрезентувала б український вклад у добробут цієї країни!

Марія Левицька

Із двох світів

Кілька літ уже знаю панну Славку Сурмач. Нас зблизила до себе любов до української писанки. Бо писанка ж — це символ приязни, що лучить різні людські відачі й покоління.

І під знаком писанки проходить наша приязнь. Правда, вона не обмежується нею. Бо Славка — це людина несподіванок. Кожної хвилини заскакує вас новою вигадкою чи помислом. То видасть англомовну брошурку про українську писанку... То зілюструє цікаво українську дитячу книжку... То поїде на Україну, щоб поклонитись там пам'ятникові Шевченка... То намалює модерну візантійську ікону...

Так, Славка — це рухлива істота. Про це мала нагоду переконатись українська громада, коли слухала її звіту з подорожі по Україні. А тепер послухаємо, що вона розказує про себе.

— Коли я почала рисувати, питаєтесь? Ще зовсім малою дитиною. Потім у середній школі вже вчилась рисунків і тоді постановила студіювати образотворче мистецтво. В Cooper Union Art School я пізнала різні галузі його. Найбільше цікавила мене графіка, себто буква й оформлення книжки. А в Менгеттенвіл каледжі я доповнила загальну освіту. По закінченні студій у мистецькій школі я почала вчити.

Питаюсь про її педагогічну працю.

— Я вчила рисунків у Каледжі Св. Серця в Пирчейз біля Нью-Йорку кілька літ. Я любила цю роботу. Все можна вчити чогось нового й знаходити в молоді ентузіязм. Але... мені перебила інша, більш цікава праця.

Славка видобуває з полиці великий журнал. На кольоровій обгортці пишеться великими літерами "Humpty Dumpty". А в середині безліч рисунків, гор і фєклям. Це — американський журнал для дошкільнят.

Слідує історія того журналу, тісно зв'язана з нашою землячкою. Бо постав він п'ять літ тому у Нью-Йорку. Видає його Parents Institute — установа, що провадить корисну роботу серед американ-

ських батьків. Коли творили журнал для малих дітей — тоді в редакційний склад мусіла увійти мистецька редакторка. Бо ж відомо, що до них треба промовляти рисунком.

Нею стала Славка Сурмач. У цьому велетенському апараті (пів-

П-на Славка Сурмач

Miss Slavka Surmach, the art editor and explorer of Ukrainian Easter eggs, has been honored as the best young talent in 1957 in the contest conducted by OUR LIFE.

тори мільона накладу) вона стала співтворчим чинником. Крізь її руки переходить кожна сторінка журналу, де вона розміщує текст і придумує рисунки. „Придумує“ в дослівному значенні. Бо вона тільки намічує їх, а виконання перебирають інші мистці.

— Чому це так, питаюсь.

Славка всміхається. — Бачите, моє завдання — це не сама рисункова робота. Це оформлення сторінки. Мені платять, що так скажу, не за рисунок, а за ідеї, помисли. Я ж і так не могла б виконати рисунків до 122-ох сторінок журналу! І вони були б подібні до себе... А так їх рисують різні мистці, що з них кожен має свій окремий стиль. І в висліді рисунки дуже різноманітні, а цього саме найбільше потрібно!

І справді. У журналі безліч матеріалу. Ось кілька казок і з них кожна інакше ілюстрована. А туг відділ зайнять і в них діти можуть

щось виконати: чи то зарисувати контуровий рисунок, чи виконати якусь гру. Або великими буквами поміщене оповідання для початківців-читачів. Дещо можна й вирізувати!

Є також оповідання, що складається з самих рисунків. Багато чудової дитячої розваги!

Аж заздрість бере за американську дівчурку! Як зразково дбає про неї преса і загал! А в цьому зусиллі чимала доля мистецького таланту Славки Сурмач. Як радісно прочитати її прізвище на обгортці цього чепурного журналу!

Але вертаємось до писанки. Цієї чародійки, що лучить мистецьку редакторку американського журналу з країною її батьків.

— Писанку я полюбила ще дитиною. Коли стала підлітком, їздила до наших писанчарок відбирати замовлені писанки, що продавались у крамниці мого батька. Мені було цікаво побачити, як їх пишуть. Але не кожна хотіла мені це показати. Аж врешті я довідалась цього від пані Костів і спробувала сама писати. О, це було великим осягом, коли перша писанка вийшла з-під моїх рук!

Дальше розказує Славка, як вона стала провадити покази й курси, як виявилась потреба невеликої англomовної летючки про писанку і врешті й якоїсь більшої, основної праці. Вона розглянула відповідну літературу. А серед її круга зродилась думка, чи не видати б взагалі книжки, де були б охоплені різні ділянки нашої культури. І так покладено основу під Ukrainian Arts, що появилась заходами Ліги Української Молоді.

Чи могла вона бачити писанки під час подорожі на Україну, питаюсь.

— Найбільшу збірку я бачила нажаль поза межами України, а саме в Ленінградському Музеї Етнографії. Бачила я наші писанки також у музеях Києва і Праги. Та найбільш мені хотілося побачити писанку на селі, як вона постає. В Україні мені це не вдалося, бо там виїзд на село був обмежений. Але вже під час другої подорожі на наші окраїни землі мені поща-

Цікава монографія

Ірина Книш: Смолоскип у темряві. Наталія Кобринська й український жіночий рух. Вінніпег, 1957. З передмовою Олени Кисілевської. Накладом авторки. Обгортка роботи Івонни Нижник-Винників. Вінніпег 1957. Ст. 302.

В небагатій дотепер літературі про український жіночий рух треба відмітити цю працю Ірини Книш, як дуже джерельну та як

стило. У Ладимирові на Пряшівщині мені молодиці показали, як пишуть писанки. Розмовляла я також із писанчаркою, що пише на замовлення для села.

Розглядаю світляни з цієї другої подорожі. Посяння і Пряшівщина! Соломяні стріхи, дерев'яні плоти і серед них тендітна постать тієї, що її писанка привела в країну своїх батьків. Питаюсь про враження з України. Панна Славка пригадується.

— Їх було так багато! Дещо з того я вже розказала під час виступів. А дещо затрається в пам'яті... Але найбільш пригадується мені отой контраст, що його лишає подорож із Москви до Києва. Вже з літака завважуєте границю між українськими а московськими селами. І люди в Києві більш привітні, жінки гарніші... А над усім цим оте величне, синє небо! Я старалась закріпити якомога більше його на своїх світлинах...

Здається мені, що я вже досить видобула від співрозмовниці. Коли зненацька мій погляд паде на стіну, де висить якась „надзвичайна“ ікона. Коралево-червона шата спливає здовж суворого обличчя Богородиці. Дивний спокій віє від простих її форм.

— Так, це ікона моєї роботи, відповідає Славка. Колись мені наш парох подарував візантійську іконку і це спонукало мене розглянути нашу іконопись. Я намалювала кілька так, як я це розумію. Але назагал малюю дуже мало.

Оттакими шляхами йде праця Славки Сурмач. Невідомо, яку несподіванку нам ще приготує. Але й цього досить для молоді дівчини, що так вміло получила в собі два світи.

Л. Бура

на теперішні емігрантські умовини, всебічно опрацьовану. Можна сказати, що нарешті маємо зібрану в одній книзі докладну характеристику та біографію першої піонерки жіночого руху, навітлене тло та суспільно-громадські відносини, серед яких Наталія Кобринська жила та зростала. Ми бачимо теж її небуденний ум, самоздобуту освіту та глибоку ідеологію, яка ввійшла в основу всіх її змагань — здобути рівні права для жінки-українки не під кутом модної тоді на заході еманципації, а прав жінки-людини й української патріотки.

Авторка завдала собі немалою труду, щоб визбирати оті всі скупі відомості із цілого життєвого шляху цієї небуденної жінки, громадської діячки та лисьменниці. І може здивувати зацікавленого читача, що вже в початках нашого національного відродження Н. Кобринська видвигала ті самі гасла для праці жіночої організації, якими ще й до сьогодні послуговується навіть міжнародній жіночий рух, не згадуючи про українські жіночі гурти в різних країнах поселення. Це було — право голосування, допущення до вищої освіти та здобування фахової освіти, а попри те суспільна опіка, творення дитячих садків і праця жіноч над самоосвітою через творення для них окремої преси чи періодичних випусків Жіночої Бібліотеки.

А при тому всьому не обмежувалась до загумінкового галичанства, а змагала до повної соборності співпраці і звязків. Це відразу позначилось у виданні альманаху „Перший вінок“, що появився заходами Наталії Кобринської й Олени Пчілки у 1887 р. у Львові, як зазначено у заголовному листку. Цю соборницьку тенденцію зустрічаємо навіть у деяких оповіданнях, поміщених у „Першому Вінку“. Зв'язки з Наддніпрянщиною продовжувала вона до смерті.

„Сімдесят голосів галичанок і наддніпрянок перемішуються у дружньому унісоні, у близькості почувань, думок і волі, злучені спільним прямуванням. З них пробивається панівне бажання духо-

вого відродження української жінки. Вони відтворюють економічний та соціальний стан сільського й інтелігентного жіноцтва, вказують на нові змагання й досяги жіноцтва інших народів, визначають ролі української жінки у житті свого народу“. Так зясовує тематику Першого Вінка авторка цієї так названої монографії Наталії Кобринської. А Іван Франко дає окремо таку оцінку літературної творчості Н. Кобринської:

„При всій простоті композиції глибоко ідейні і добре оброблені“ — це відноситься до оповідань „Пані Шумінська“ і „Пан суддя“.

У Першому Вінку появились її наукові й публіцистичні статті, що започаткували українську феміністичну літературу. Це перший голос української жінки в справі жіночого питання — сміливий, рішучий, розумний і переконливий.

Сучасну собі суспільність випередила Кобринська на довгі десятиліття, тому й мало знайшла серед неї зрозуміння. Хоч неможливо було в той час пірвати за собою широкі маси, але смолоскип, що запалила вона в темну, глуху ніч галицького загумінку, кинув промінь животворної надії по всій українській землі і не погас уже ніколи. Її погляд сягав далеко наперед і поставлена нею програма жіночої еманципації і внутрішньої повноцінності й громадського зрівняння української жінки у своїй суспільності була повна, вичерпна й завершена, що два покоління після її смерті ніщо не могли до неї додати.

Заповітом Н. Кобринської „добиватись вищого розвою людства... пробивати свіжі шляхи в майбутне“ жінчає свій цінний огляд Ірина Книш.

Хто тільки трохи цікавиться українським жіночим рухом, радо прочитає цю інтересну працю — написану легко й цікаво, а всім членкам жіночих організацій можна її поручити, як енциклопедію початків українського жіночого руху.

К. Гардецька

**Збірник для дітей
„ВЕСЕЛИЙ СТРУМОК“**

Ціна 50 ц.

Замовляти в Централі СУА

При 23 Відділі СВА у Дітройті створився жіночий хор.
 Within the UNWLA Branch 23 at Detroit, Mich., a female choir has been organized. The members of the choir call it jocularly "The chorus of grannies." Its leader is Mrs. Orlyk. The choir sang at the jubilee observances of UNWLA Branches 23 and 38.

Ще один жіночий хор

Вже маємо кілька жіночих хорів при Відділах СВА. П-ні Костинюк у Рочестері, п-ні Тарнавська в Нью-арку, п-ні Гіжа у Нью Гейвені, п-ні Чумова у Філадельфії, п-ні Луцик у Міннеаполісі — це наші диригенти, що зуміли об'єднати довкруги себе молодих співачок. Але ось у Дітройті створився хор 23-го Відділу.

Дня 11. липня виринула ця думка на засіданні ювілейного комітету. Присутні радо погодились. Хоч це вже старші жінки, проте люблять спів і раді б звеличати ним ювілей свого Відділу. Зголосилось 25 членок до новоствореного хору.

Провід його обняв п. Орлик, колишній співак Капеллі О. Кошиця. Це талановитий диригент, що багато вже хорів вишколив та в українсько-американській громаді має великі заслуги. 23 Відділ умів заохотити його до цього завдання. Це ж підготовка до ювілею, отже неабияке свято!

І розпочались проби. Багато членок 23 Відділу давніш співало в хорах, мають слух і добрий голос. Правда, не співали вже роками. Але під проводом доброго

диригента можна собі все пригадати. Вивчали дві пісні — гимн Союзу Українок Америки і пісню „Україно, о любя ненько“.

Застановились членки хору також над одностроем для виступів. Треба ж надати йому одностайного вигляду. Тому рішилися на вишивані блузки і довгі шовкові спідниці. Це не так трудно справити, а кожній у тому до лиця.

І з радістю вийшли на сцену. Коли полинула пісня, оплескам не було кінця. Заля Нар. Дому була така заповнена, що для членок зовсім не було місця при столах, бо віддали своє місце гостям. Кожен хотів послухати „хор бабунь“, що з такою радістю взявся за діло.

Тому, коли дня 27. жовтня 38 Відділ святкував свій ювілей у недалекому Ленсінгу, то хор 23 Відділу причинився також до програми. Винайнявши автобус, хор приїхав на свій кошт разом із диригентом і членками Гол. Управи. Це було справжнє свято! За це членки 38 Відділу щиро подякували і піднесли на дусі, вступили в нове 5-ліття.

Тепер Відділ підготовляє Свят-Вечір. Хор учиться коляд, щоб гарно його звеличати.

Треба радіти створенням цього мистецького гурта й побажати йому успіху й витривалости у дальшій праці.

НА ТЕРЕНІ СВА

Починається час Різдвяних профсфор. Багато Відділів підготовляє їх уже для свого членства, а то й української громади.

Намічують уже реченці для **Свят Жінки-Героїні**. Це важливе громадське свято, що увійшло в ряд наших національних імпрез. У великих наших центрах уже розпочалась підготовка.

Дня **9. лютого** влаштує його Окружна Рада СВА в **Нью Йорку**.

Дня **15. березня** відбудеться це свято у **Філадельфії**.

Відновлюйте Вашу передплату вчас, чим досягнете миле почуття упорядкованости, а видавництво зрівноважений бюджет.

Найкращий молодий талант

Посмертна згадка

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Недавно тому відійшла на вічний спочинок довголітня членка 48 Відділу США Варвара Сигін. Походила з с. Глищави, пов. Тереховля. До Америки прибула в 1911 р. Була активною членкою 48 Відділу і все радо брала участь в його підприємствах.

Покійна покинула у глибокому смутку двох синів, дочку і сім внуків. Спи спокійно, дорога Союзницю, нехай прибрана земля буде Тобою пером!

Анна Волчак, касієрка

НЮАРК, Н. ДЖ.

Дня 18. жовтня м. р. померла трагічною смертю наша членка **Марія Ганчарюк** у 70-тому році життя. Походила з родини Гецевих у Львові і там провела більшу частину свого життя. Одружена з урядовцем Дирекції Залізниць у Станиславові, вона виховувала дуже дбайливо своїх двоє дітей — Богдана і Славку. Повдовівши, поселилась знов у Львові, щоб дати дітям вищу освіту. І це їй вдалось, бо син докінчив політехніку, а дочка виявилась талановитою піаністкою. Та доля не судила їй дальшої радості. Від летунської бомби згинув у Відні її син, а незабаром померла дочка на тиф. Із християнською покорою перенесла Марія Ганчарюк ці важкі удари. Разом із новою еміграцією прибула до Америки й поселилась у Нью-арку. Тут стала членкою 28 Відділу й щиро піддержувала всі його почини. З особливою увагою відносились до студентської молоді і старалась її спомогати. На жаль, не дишила завіщання й через те їй важко запрацьований гріш, що мав піти на допомогу нашому студентству, не досягнув цілі. По-

Впродовж осінніх місяців напливали думки Відділів США та читачок про найкращий молодий талант 1957 року. Скільки успішних молодих одиниць є в нашій громаді! Є багато молодих талантів, що пробиваються в мистецтві, професійному житті й громаді. Треба радіти цим виявом наших сил. У цьому запорука, що ми ростемо й підготовляємо зміну.

Редакційна колегія „Нашого Життя“ признала найкращим молодим талантом п-ну СЛАВКУ СУРМАЧ із Нью Йорку. Це тут народжена дівчина і мистецька особистість, що вже поклала заслуги для української культури. Точніший розгляд її праці подаємо в нижчій статті.

мерла, поштовхнена вантажним авто на дорозі на пробу хору.

Похорон відбувся при великій участі української громади. У похоронному заведенні попрощала покійну п-ні Олена Бемко, а при могилі п-ні Софія Олесницька. В. І. П. 28 Відділ США

ДІТРОИТ, МИШ.

По короткій недузї відійшла на вічний спочинок членка 23 Відділу **Марія Гловер** у віці 61 літ. Походила з с. Ласківців, пов. Тереховля. Полишила у глибокому смутку чоловіка, чотири дочки і 12 внуків. Членки Відділу взяли численну участь у її похороні. В. І. П.

Ксеня Палер, секр.

СТРІМКИМИ ШЛЯХАМИ

У квітні 1954 р. досягла нас із Абондану вістка про смерть української акторки і громадської діячки Ганни Совачевої. Її постать була широко відома українському суспільству і ця вістка прийняла жалем усю українську громаду.

Ганна Совачева прожила останні свої роки у Франції. Спершу у Парижі, а потім у захисті Абондану вона вглибилась у своє минуле і почала писати спогади. Поволи й уважно розглядаючи своє життя, вона нанизувала картину за картиною, змальовувала постать за постаттю. І врешті дала широкий

образ побуту і подій, на тлі якого розгортається її життя.

П-ні Ніна Коваленко, тоді місто-голова Союзу Українок Франції, піддержувала її у цьому намірі. Щоб улегшити працю запропонувала їй переписування вже написаного матеріалу. Спільно з авторкою деякі уступи поширено й доповнено. Згодом постав твір, що охопив усе життя її аж до 1930 р.

Згідно з вказівками авторки поділено його на чотири частини. Це є Дитинство і юність, Російсько-японська війна, Війна і наші визвольні змагання і Театр. Кожна частина — це замкнена цілість.

Незабаром почнемо містити ці цікаві спогади. Всі, які знали покійну, з радістю вглибляться у рядки, що їх писала її рука. А й усім іншим вони дадуть враження її постаті та картину нашого минулого.

Кожна організована громадянка знає, що своєчасно внесена передплата на журнал є здоровою фінансовою підставою для розвитку видавництва.

Квітові декорації

на

ВЕСІЛЛЯ
й
БЕНКЕТИ

переводить

Крамниця Квітів
І. Рожанковської
45 E. 7th Street
NEW YORK 3, N. Y.
Tel. SP 7-1079

До Відділів США!

Представниці (делегатки) Відділів США в місцевих Відділах УККА звольять ласкаво подбати, щоб їхні Відділи США вплатили своєчасно свою вкладку до УККА та допомогли у збірці Національного Датку в своїй місцевості.

Олена Лотоцька
Голова США
Містоголова УККА

Христос родився!

Тими радісними словами, що ними від віків вітає себе український нарід на всіх наших землях у днях Різдва Христового, нововибраний провід СФУЖО вітає своїх членів-організації з їхніми клітинами, а водночас пересилає найкращі побажання з нагоди Нового 1958 Року.

Хай Господь благословить увесь український нарід у всіх його починах! Ідім назустріч Новому Родові з новими надіями, вірою у свої сили, у поміч Божу, об'єднані взаємним довірям та любов'ю!

Олена Залізник, голова

Олена Лотоцька
Павлина Різник
містоголови в ЗДА

Катерина Кравс
Стефанія Савчук
містоголови в Канаді

Ольга Горачук
містоголова в Південній Америці

Ніна Коваленко
містоголова в Європі

Ірина Пеленська, містоголова в Австралії

Перед новими завданнями

СФУЖО, як репрезентація українського жіноцтва у вільному світі, мало й має дуже відповідальну роллю серед власного громадянства і жіноцтва та у зв'язках із жіноцтвом вільного світу. Найважчою справою по створенні СФУЖО було знайти діловий осередок праці.

Наладнати організаційну сітку СФУЖО, яке об'єднує 12 членів у різних континентах, не було легко. Кожний із 12-ти членів репрезентує **краєву організацію** з власними статутними цілями і власною сіткою відділів. Однак в одному ми, українки цілого вільного світу, об'єднані, а саме тому, що стоїмо на державницькому становищі України й її прав на самостійну, свободну українську державу та нашому обов'язку обстоювати тих прав у вільному світі. З того випливають наші обов'язки **українок** у вільному світі.

Для цього треба було скріпити наші організації та створити осередок праці, що міг би у діловій праці співпрацювати з жіноцтвом вільного світу та обстоювати право на свободне життя людини, на-

родів та високої місії жінки в поступі людства.

І одне і друге вдалося попереднім управам СФУЖО наладнати, хоч не було це легким завданням. Працю утруднювали далекі простори, труднощі в нових місцях поселення, брак можливості особистих зустрічей — перепони в координуванні різних проблем. Але українське жіноцтво виявило велику громадську виробленість та глибокий патріотизм у відношенні до наших святих ідей. Серед загального різникування, політичних спорів і розколів жіноцтво скріплювало свої сили і цементоване стояло на висоті завдань.

Постійний ріст власних сил, постійний ріст громадських завдань української жінки, спільні маніфестації в обороні тяжкого положення наших сестер і українського народу на Рідних Землях — це **один успіх**. Дальше систематичне опрацювання й наладнання співпраці з міжнародним жіночим рухом і включення **нашої праці** в нього — це другий успіх. Участь українок у міжнародних з'їздах, конференціях, студійних днях та

вміна інформаційних матеріалів, статей у пресі вимагала співпраці жінок-фахівців різних ділянок. І це вдалося наладнати. І коли подумати, що вся ця праця велася мінімальними фінансовими засобами, то це великий моральний та ідейний успіх жіноцтва, об'єднаного в СФУЖО. Це також і заслуга невтомної праці покійної голови бл. п. О. Кисілевської, урядуючої голови О. Лотоцької та ділової колеги референток.

Нова управа, вступаючи в свої обов'язки, починає працю на десятому році від оснування СФУЖО. Життя приносить постійні зміни в політичному світі й ми мусимо за тим слідкувати та знайти свою дорогу. І наше організаційне життя приносить нові проблеми. Наші обов'язки ростуть, потреба нових сил-співробітниць постійно зростає і потреба зв'язати нашу молодь з тією працею являється **коначною**.

Хоч як знаменито наладнані писемні зв'язки, хоч особисті зустрічі та відвідини поодиноких провідних діячок зблизили нас і довели до успішної співпраці, то все ж таки остання управа СФУЖО почувалась до обов'язку скликати конгрес та студійні дні СФУЖО на 1959 рік. За новою управою СФУЖО поважний обов'язок **випрацювати до того часу в поодиноких країнах усю проблематику та приготувати Конгрес СФУЖО**.

Нова управа СФУЖО дістала організацію на сильних фундаментах і діловій атмосфері. Тепер черга скріпити це співпрацею нових сил і приєднанням молоді та устійненням доріг у дальшій праці.

Ми певні, що склад нової Управи дає запоруку дальшої успішної праці.

Вітаємо нову голову п-ню Олену Залізник, одну з найближчих співробітниць покійної голови бл. п. О. Кисілевської, найближчу співробітницю управи СФУЖО та

Український Жіночий Союз у Відні відкрив свою діяльність клубним вечором. На світліні віденські українки вітають представницю СФУЖО п-ню Марію Томашевську (другу зправа)

The Ukrainian Women's Alliance at Vienna, Austria, has inaugurated its activities by its special evening. Pictured above are Ukrainian women of the city welcoming Mrs. Maria Tomashivska, the representative of the World Federation of Ukrainian Women's Organizations.

Із життя наших Централь

Український Жіночий Союз у Відні

Українське жіноцтво у Відні оформилось недавно тому в Укр. Жін. Союз, що має тут вже свою традицію. Її продовжують тепер, оснувавши при товаристві жіночий клуб. Ціль його: плекання товариського життя, плекання української культури та підготовка молодого покоління до громадської праці.

Дня 20. жовтня відбулось відкриття клубу в залі Ракош. У програму цієї імпрези увійшов реферат голови д-р Ірини Зошук-Прісневської „Ідеологічні позиції та завдання Українського Жіночого Союзу“ та виступи дітей. На відкриття прибула представниця СФУЖО п-ні Марія Томашівська, що поверталась саме з конгресу СОКАЖО у Римі. Вона передає

одну з перших піонірок українського жіночого руху.

Вітаємо нову Управу СФУЖО під проводом 1-ої місто голови п-ні Олени Лотоцької, довголітньої діючої голови СФУЖО, і віримо, що вона славно поведе діло далше і оправдає довіря українського жіноцтва.

З Новим Роком — з новим щастям!

привіт від управи СФУЖО і поділилась враженнями з конгресу.

Управа Укр. Жін. Союзу вгостила присутніх вечером із національних страв. Її подавали також членки товариства, зодягнені у вишивані блюзки.

Цей почин із вдячністю прийняла українська громада й явилась численно. Добірна програма й товариська атмосфера, вдоволили й дали запоруку дальшого розвитку клубу. Наприкінці голова УЖС подякувала тим, що причинились до влаштування вечора, а саме госп. референтці п-ні Марті Лютій та п-ям С. Аліскевич, С. Лютій, К. Романишин, д-р Д. Дзєрович, І. Викгам, В. Буш, А. Жук, М. Галькевич і С. Затей.

По конгресі СОКАЖО

Недавно тому подали ми вістку про виступ нашої делегації на конгресі Союзу Католицьких Жіночих Організацій у Римі. Вона складалась із делегатки СФУЖО п-ні Марії Томашівської і п-ні Катерини Кравс, голови Ліги Українських Католицьких Жінок Канади.

По закінченні конгресу СОКАЖО обі наші делегатки взяли участь у конгресі Світського Апостоляту, що тривав до 13. жовтня. Звідсіля п-ні М. Томашівська по-

їхала до Відня, щоб навязати звязок із ново-заснованим Українським Жіночим Союзом. Там взяла участь як представниця СФУЖО у відкритті жіночого клубу дня 20. жовтня та зложила звіт про конгрес. П-ні Катерина Кравс мала намір відвідати українські жіночі організації в Європі. В тій цілі вона спинилась у Мюнхені, де її зустріла голова ОУЖ п-ні Ольга Павловська. П-ні Кравс відбула зустріч з управою і членством Об'єднання Українських Жінок, щоб поінформувати їх про працю ЛУКЖ та передати привіт. Оглянула також поблизькі навчальні станиці, що їх фінансує Союз Українок Америки під наглядом ОУЖ.

Звідтіля п-ні Кравс виїхала до Парижа. Тут знов зустрів її радісно Союз Українок Франції. Голова п-ні Анна Пастернак скликала зустріч управи і членок із заморською гостею. У довшій гутірці інформувались присутні про конгрес СОКАЖО та працю ЛУКЖ.

З початком листопада п-ні Катерина Кравс повернулась до Канади. Тепер матиме нагоду зложити звіт із поїздки перед членством ЛУКЖ та українським громадянством.

УСПІШНІ ЖІНКИ

Зоя Лісовська влаштувала в липні ц. р. виставку своїх творів у Мюнхені. Це дочка нашого графіка, що вже малою виявила здібність до мистецтва. Студії почала в часі війни в Дрездені, та їх у тому часі не могла закінчити. Щойно пізніше вступила до політехнічної школи мистецтва у Лондоні й закінчила її з дипломом графіка. Але її манили мистецькі скарби Італії. І вже незабаром почала свої студії в академії мистецтва в Римі. Тут розгорнувся всебічно її талант. Вислідом цього є виставка, що показала її портрети, краєвиди, графіку. Німецька преса відмітила прихильно цей її перший виступ. Українське громадянство знає цю талановиту малярку з обгорток („Духи і дєрвіші“) і з Різдвяних карток, що вітають нас своїми барвними й оригінальними мотивами.

НАШЕ ЖИТТЯ — СІЧЕНЬ, 1958

UKRAINIAN WOMAN

OUR ENGLISH COLUMN

The Soviet Union as Mrs. Roosevelt Sees It

After returning from her sojourn in USSR, Mrs. Eleanor Roosevelt has dwelt upon her impressions in the articles in major American dailies as well as in several lectures on her visit in USSR before various audiences.

These impressions, or rather her interpretation, have called forth many a rejoinder. The women of UNWLA have prepared a special letter to Mrs. Roosevelt relative to her reports on Soviet realities and problems. We are tendering here the train of thought supporting our argumentation.

Ms. Roosevelt was trying hard to grasp the important scopes of Soviet life, so as to perceive the motive power of the affairs of that land. She reported and gave her impressions of agriculture, welfare, religious life, status of women, education and upbringing of youth. She discussed these problems with diverse people, viewed various institutions, and obtained statistics. She tried, she states, to evaluate everything objectively and correctly.

However, she did not take into account some important and pertinent facts. Her traveling, even if in company with her interpreter, had all the same been a guided tour under the Soviet government's tutelage. Thus she met the people and viewed the institutions that had been for long time selected for the purpose, to demonstrate to the foreigners, or to her in particular. Her request for permission to inspect other buildings was not granted.

Moreover, Mrs. Roosevelt is not versed in historical questions of Eastern Europe. She likewise did not study effectually the life and conditions in USSR, so as to

acquire the knowledge of developments in the countries under Soviet regime, and hence accepted the official explanations of various phenomena in the way they were submitted to her. Some of these explanations were challenged by her, it is true, however, she complied with most of them, evidently considering these elucidations to merit credibility. Consequently, she jumped at conclusions, emanating from these official assertions.

As an example we may cite her statement that the peasants in USSR have experienced "a change for better" under the bolshevik regime since they used to live, as she believes, in wretched conditions before the revolution of 1917. Yet the fact is that the mass of the peasants in former Russia, and in Ukraine in particular, had lived incomparably better prior to this revolution. The standard of living of the "kolkhozniks" ("collectivized" farmers) is the lowest one in USSR even at the present time. This is the reason why the peasantry is hating so intensely the bolshevism and its "kolkhozes." The "collectivized" farmers are ever ready to abandon and to dissolve these "kolkhozes" at the slightest prompting, as it was demonstrated in Yugoslavia and Poland.

Mrs. Roosevelt, as it appears, wished to evince to America, or to the whole democratic world, the attainments of USSR in various fields of life. She has determined it is a real challenge which requires comprehension on our part, more devotion to our ideals, as well as the willingness of our people to apprehend this challenge. Her notion may be correct, yet in such case she ought to have like-

wise pointed out the blunders and deceits of the bolshevik regime which she has for the most part omitted or overlooked in her reports.

And there is no doubt that there have been very many and very weighty evils, faults and drawbacks, too many to dwell upon in such a brief article.

The uppermost and the most essential defect has been the lack of freedom in USSR, which state is holding the people enchained and isolated from the rest of the world.

Mrs. Roosevelt encountered several times the manifestations of this constraint, still she has never stopped to consider the causes of this problem. However, the emphasis on this most important question would best elucidate to the peoples of the free world the value of the propagated freedoms under bolshevik regime.

L. B.

COMING EVENTS

Major Ukrainian centers are giving consideration to arranging a festival of **Ukrainian Heroine**. This being a serious observance, the preparation is carried out carefully. Some centers have already set the dates.

February 9—UNWLA Regional Council in New York.

March 15—UNWLA Regional Council at Philadelphia.

* * *

February—is the time of **carnival**. The UNWLA Branches are likewise arranging entertainments famed for fine atmosphere and choice buffet

On February 22—the SUA Branches in New York will have their annual ball.

UNWLA Highlights

We are inaugurating a new year of our patriotic work. The Ukrainian National Women's League of America embodies by now **70 Branches from Atlantic to Pacific**. The new Branches created in 1957, have demonstrated a sincere desire to devote their efforts to earnest activity. This can be said especially of Branch 53.

Let us hope new Branches will continue to rise in 1958, particularly new Junior Branches that will amplify the vigor of our organization.

* * *

Following examination of young Ukrainian talents in our country, the Editorial College of OUR LIFE bestowed the distinction of the best talent for 1957 on **Miss Slavka Surmach**, American-born Ukrainian young lady from New York City. A sketch of her attainment is given elsewhere in this issue.

We bid welcome to Miss Slavka and congratulate her on winning this honor, and invite her to join our great family of organized Ukrainian patriotic women.

* * *

There have been already organized thus far, **six choirs within 6 UNWLA Branches**. They all cultivate the art of singing and the knowledge of Ukrainian music.

Which Branch is next?

No doubt, every SUA Branch which embraces younger members, would be able to form a choir of its own and thus enliven the cultural Ukrainian life in its locality.

The Best Ukrainian Talent of 1957

Our slogan — to name the best Ukrainian talent for 1957 has found the response among our readers. We have received many letters with propositions and desires. There are numerous talents within our youth. We have been delighted to read and find out that there are so many talented and successful young Ukrainians.

The choice was, therefore, not easy. The Editorial Committee which has undertaken this task, has been long hesitating. The question was, whether to mark an achievement in art, or in profession, or in social work, until we have found a young person that has united in her life all three interests. She is **Slavka Surmach**, an American-born Ukrainian girl from New York City.

She is well known in Ukrainian community in New York.

Having special aptitude for art, she studied and graduated from Cooper Union Art School. At first she had been teaching in a college, but soon she secured a job she likes best, to illustrate a magazine for children. She is the art editor of the magazine Humpty Dumpty.

Some years back she got interested in designing Ukrainian Easter eggs. In the store of her father (Surma Book and Music Store) she got acquainted with the designers of Easter eggs who had been displaying their articles. Soon after she learned the art of designing and reflected on the widening of her knowledge. She arranged many courses of designing and published two leaflets and a comprehensive study on this subject. Ultimately her work culminated in perfecting and editing a book entitled "Ukrainian Arts"

which was published by Ukrainian Youth League of North America.

However, the greatest surprise was caused by Miss Surmach when she in summer of 1956 visited Ukraine, and then next year the Ukrainian districts under Poland and Czechoslovakia. She viewed there the Ukrainian churches, various memorable places, as well as the kolkhozes. Still most informations that she has brought home, were about the Easter eggs which she could find in the museums and in Ukrainian villages. She likewise brought many photos, and reminiscences of beautiful Ukraine.

This young figure who has been able to link the American vital capacity to the love for the country of her forefathers, has been named and pronounced by OUR LIFE the best Ukrainian young talent of 1957.

THE CHOIR OF GRANNIES

Branch 23 of UNWLA of Detroit, Mich., is getting ready to observe its 25th anniversary. And now how to commemorate it best?

The jubilee committee of the Branch advanced an idea whether it might not be fitting, or possible to organize a choir from among its members. True, the members are not young, and there are many grandmothers among them. However, the Ukrainians are a people of singers! They all used to sing in choirs, they have good hearing and voice. They probably might not try and sing for any other purpose, but they shall not fail to contribute toward the celebration or their own society.

They invited Mr. Orlyk, well known singer of the famous chorus of late Prof. Koshits, and subsequently teacher of singing. He devoted much effort and taught the new choir to sing two songs.

At the jubilee observance the choir attained a great success. The first song — the anthem of the Ukrainian National Women's League evoked an outburst of applause. It was rendered very well and all were delighted.

Marie Levesque du Rostu

President of the World Union of Catholic Women's Organizations

The congress of the World Union of Catholic Women's Organizations which was held several months ago at Rome, revealed many interesting personages among the delegates from all parts of the world. However, the president of the Union was the most outstanding figure and thus most attention was paid her. She is Marie Levesque du Rostu.

I have known her for five years, since the first World Congress of Lay Apostolate. When I saw her now again, I realized with delight that the years that slipped by did not leave any vestiges at her appearance. This elegant Parisian, always dressed in black, has been gray ever since I first met her. But in her eyes, speech, gestures she has remained the same youthful, energetic and lively person. All day long she appears unwearied. Being constantly busy and preoccupied, she hardly could be drawn near for an interview.

Yet I secured necessary information at the Secretariat of the Union. Here is her brief biography and the course of life of the leader of the Catholic women of the world.

Marie Levesque du Rostu was the fourth in a family of ten children. When she was still very young, her mother, whom she is happy enough to have to this day, sent her to teach catechism to the children of poor districts. Hence she quickly learned the way of life and the needs of diverse classes of society.

It was in 1918 that she began to follow her vocation of Catholic action. In 1922 she took part, already as the president of the Youth Association, in Luxemburg in the foundation of a section of Feminine Youth. She is promoted to vice-president of this movement. In 1933 she became Secretary General of the Women's League of French Catholic Action, and in 1935 a member of the Bureau of the World Union of

Catholic Women's Organizations. In 1952 she was elected General President. Therefore, it is through working for 17 years in the movement, that she formed

Miss Marie Levesque du Rostu
President of the World Union of
Catholic Women's Organizations

herself to the great international task to which she now dedicates her whole life.

Mademoiselle du Rostu acts also as Secretary General of the Social and Familial Institute for Housework, as well as for the Federation of Social and Familial Housework Centers which manages ten schools for Staff-training and hundreds of centers throughout the whole of France, as well as schools and centers on all continents.

Thus we see that she is working strenuously in the variety of ways mostly for the cause of Catholic Action in France as well as the world over.

Maria Tomashivska

MMM BAZAAR IN PARIS

An annual International Bazaar arranged by the Mothers' World Movement, took place in the hall of Aeroclub at Paris, France, in December, 1957. It was held under auspices of the President of France and Grand Duchess of Luxemburg.

Numerous member-organizations of MMM had set up their stands with interesting articles from their countries. The public was keenly interested in the display and selected many items for Christmas gifts.

The Ukrainian women also took part in the bazaar. The Alliance of Ukrainian Women of France, which had previously participated in several MMM Bazaars, introduced this time a separate table with Ukrainian baking which was specially mentioned in the program.

Another Ukrainian stand served for displaying canvasses of Ukrainian painters, Ukrainian embroidery and Christmas cards. The Ukrainian ladies devoted much effort and work to make their exhibit a success. The baking delighted the visitors. During the official dinner served for eminent guests, the Ukrainian torte won general approval.

This year's MMM Bazaar was of singular significance because it prepared the funds for the MMM Study Days to be arranged in Paris from 9th to 15th of June.

We shall report on the program and the goal of Study Days in the next issue of OUR LIFE.

OUR LIFE

Edited by Editorial Board

Published by the Ukrainian

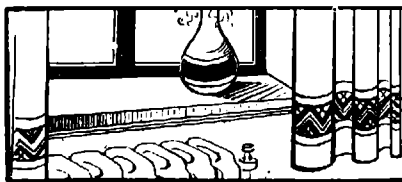
National Women's League

of America, Inc.

909 N. Franklin St.

Philadelphia 23, Pa.

Phone MA 7-7945

У НАШІЙ ХАТІ

Роля господині

Недавній запит Союзянки розво-рушив нашу увагу. Що це є з тією ролею господині? Ще в 1956 р. реферували ми висказ одного ан-глієця, що прийшов у гості до нашої родини й почував себе ні-яково, бо господиня дому не ма-ла часу сісти при столі. (Гл. Н. Ж. ч. 10, 1956).

Та ж ми найбільш гостинний на-рід у світі! Здається немає кращо-го доказу на те, як Нечуя „Старо-світські батюшки й матушки“, що як не можна краще відтворюють атмосферу української родини. Та ж наші празники й весілля сла-вились сердечним настроєм, що промінював від гостинних укра-їнських хат. Невже перевелось у нас це наставлення?

Напевне ні. Наша гостинність далі залишилась щирою й сер-дечною. Вона перетривала всякі трудні іспити, як війни та довгу, заокеанську мандрівку. Бо не шту-ка заставити стіл їжою й напит-ками, коли всього повно „у ко-морі й столі“. Але примістити в себе стурдженого мандрівника, коли в тебе лиш тісне місце в бара-ку, або поділитись скудим кусни-ком таборового хліба — це вже справжній доказ нашої гостинно-сти. А такого ми бачили чимало. Так як і на новій землі, коли при-бували на поселення. Давня емі-грація з великою сердечністю від-крила двері своїх хат для тих, що прибули. Давня українська го-стинність збереглась і тут, дарма, що прийняла вже прохи інші фор-ми.

І так доходимо до суті справи. Ми знаємо, що наша господиня залишилась такою ж гостинною, як була. Її кухня славиться по всьому світі, традиційні звичаї во-на зберігає, як мало хто. Але во-на знайшла у нових умовах. І тут її дещо бентежить, дещо за-скажує і вона не дає тому ради.

Сучасна гостина — байдуже чи вона відбувається у приватному домі чи на терені організації — вимагає присутності господині. Вона є душею всього, вона надає тон. Вона мусить привітати гостей, мусить зустрічати їх на початку гостини. Вона мусить рухати даль-ший біг — призначити гостям міс-це, слідкувати за ходом страв і напитоків, дбати про відповідну розмову і розвагу і врешті попро-щати гостей, що відходять.

Забагато на одну людину, ска-жете? Це правда. Коли це мала гостина, тоді воно їй може легко вдатись. Звичайно, хтось із до-машніх допоможе в тому чи іншо-му завданні. Їжу можна в великій мірі підготувати наперед, а в о-станній хвилині доробити салатку чи підогріти борщ. Одначе госпо-диня мусить сісти разом із гостя-ми при столі. Бо її відсутність мо-жуть собі пояснити не як велику дбайливість, а радше неувагу до гостей.

А при більших гостинах, імяни-нах чи весіллях треба певні за-вдання розложити на більше лю-дей. Хтось із родини візьме на себе посадити гостей, другий знов дбає про напитки, третя подає до стола і збирає посуду, четверта видає страви в кухні. Завдання ці треба поділити заздалегідь. Госпо-диня мусить все ж таки особисто привітати гостей, мусить сидіти при головному столі, мусить слід-кувати за перебігом гостини і попрощати гостей. Цього вимагає її становище і без цього гостина не матиме належного викінчення. Так оцінює цю справу кожне куль-турне середовище і до цього му-симо достосуватись.

Те саме правило переноситься й на товариські імпрези організа-ції. У попередньому числі Союзян-ка зовсім слушно вказала на пев-не недомагання в тому напрямку.

Коли немає цього правила в на-ших ролинах, під час гостин у при-ватному домі, тоді й мусить воно відбитись і на товариських зу-стрічах ширшого масштабу. Знов-у ж таки виходить, що ми не ро-зуміємо належно ролі господині. Ми — найбільш гостинний нарід у світі!

Дехто скаже — це не має зна-чення! Краще мовляв бути дійсно гостинним, ніж тільки видаватись ним. Але ж відразу розуміємо не-доречність цього. Бо зовнішність правила, перше враження — це могутній фактор, що часто рішає про все. Найсмачніша страва не буде смакувати, коли невідповід-но подана. Найбільше вдалий пік-нік не принесе вдоволення, коли на ньому гості нудьгували.

Може подумаємо про те в на-ших ролинах і організаціях?

Зірка

ПЕЧЕНЕ ЯБЛУКО

Яблуко служить нам майже ці-лий рік у сирому стані, в компо-тах, салатах. Але найбільш кори-сти приносить — спечене.

До печення беремо тверде яб-луко, що не тратить легко своєї форми. На це найкраще надаються яблука Стеймен або Аркенсо. О-бираємо тільки верх і вижолоб-люємо серединку. Звичайно цу-круємо брунатним цукром і по-кроплюємо цитриною. Коли хто хоче зладити це більш вибагливо, тоді заповнює вижолобинку я-кимсь джемом або сушеними ово-чами.

Є також відміна печеного яблу-ка, загорненого в тісто. Тоді тре-ба обібрати ціле, вижолобити й виповнити заглибинку якимсь ва-ренням або січеними оріхами. Ті-сто ладимо крихке, легко заміше-не, щоб його можна добре розта-чати.

Як водиться?

З зацікавленням слідкую за тим, що пишете. В моїй родині часто дискутуються ці справи. Мої діти доростають і часто бувають в товаристві своїх американських товаришів. Кажуть мені, що там панують зовсім інші правила поведінки при столі, і що я нібито неправильно їх учила їсти. Що скажете на те? Чи справді всі давні правила вже не мають значення?

Зажурена мати

Ваша обava не має підстав. В засаді правила доброї поведінки при столі є ті ж самі в цілому світі. Змінюються тільки дрібниці, пригаданні певним континентам або й країнам.

Наприклад — на початку обіду простелюємо серветку на колінах, щоб оберігти їх від кришок. Стараємось їсти без гамору і зайвих звуків, як сербанія ітд. Не вживаємо ніколи ножа, щоб засунути страву в рот, а тільки ложку й вилки. Так само не вживаємо ножа до розділювання риби, бо її тендітне м'ясо того не потребує. Пючи натій (чай або каву) з чашок, виймаємо звичайно ложечку, яка нам заваджає.

Дуже важна також позиція, яку займаємо при столі під час їжі. Треба пам'ятати, що довкруги нас сидять сусіди, які потребують місця та свободи рухів. Отже по можливості не висуваємо ліктів в їх бік, не опираємось ніколи ліктями на стіл, не сягаємо руками поперед них за справою.

Це є загальні правила, що їх вказує кожна вихована людина. Проступок проти них у цілому світі зрозуміють, як брак доброї поведінки при столі. А є й дрібні правила, що їх інакше перестерігають в Америці чи Європі. Наприклад — американці вживають до м'яса ножа так, що нарізують його кілька кусників, ніж відкладають, а тоді вилками набирають м'ясо й городину, щоб їх зїсти. В Європі рівночасно орудують вилками й ножем, відрізаючи кожен кусник (правда, не вживаючи ніколи ножа, щоб понести їжу до рота). Дальше — в Америці подають до лакоминки вилки, а в Європі ложечку. Є ще більше таких дрібних правил та вони не мають

засадничого значення. Коли хочете достосуватися вловні до товариства, тоді приймаєте їх. Але можете зостатись при своєму, коли вам дуже на тому залежить.

Ваші діти ще молоді й не хотіли б відрізнюватись від свого середовища. Не бороніть їм того! Важне, щоб вони добре засвоїли собі загальні правила, а з ними перейдуть цілий світ, як добре виховані одиниці.

Тітка Христина

А що з волоссям?

Знаємо, якою прикрасою для нас є волосся. Дбайливо плекане волосся підносить чар кожної по-статі. А розхристана зачіска, або не відсвіжена затінити кожне, хочби й гарне личко.

У плеканні волосся діє та ж засада, що й при догляді шкіри. Що слабше воно й незаметне, то більше потребує уваги й догляду. Слабе, безбарвне волосся треба щіткувати, дбайливо мити і укладати у відповідну зачіску.

Щіткування волосся — це взагалі одна з тайн його лікування. Воло помагає не тільки волоссю, але й шкірі та корінцям, а від цього залежить краса волосся у великій мірі. При тому товсте волосся вимагає твердої щітки, а тільки нормальне і сухе можна щіткувати звичайною щіткою. Наприклад англійки, що пишуться гарним волоссям, мають засаду — щодня 50 разів повести щіткою волосся в різні боки! Через те волосся „встає“. Правда, це вимагає терпеливості, але всякий догляд її вимагає.

Щіткування волосся теж треба вмити. Спершу треба перекинути його з потилиці вгору і перещіткувати аж до чола. А потім почати від чола й скінчити на карку. Не боятись того, що волосся „вийде“ зі звичної зачіски! Перещіткуване — воно набирає гнучкості і щойно тоді можна його уложити, як забажаємо. На кінці уложити його так, як щодня і ще раз перещіткувати в тому положенні.

Найкраще переводити ці заходи перед сном. Уложивши волосся, зв'язуємо голову рідкою сіткою. Це збереже нам зачіску через ніч у відповідній позиції, а

вранці можемо його лиш гребенем перечесати.

Перечісування гребенем також потрібне для догляду волосся. Гребінь треба тримати так у руці, щоб його зубці злегка дряпали шкіру. Цей простий масаж розрушує поклад луски, товщу і пороху, що осідає на шкірі голови й допускає більше повітря до корінців волосся.

До догляду волосся належить також і миття. Як часто його треба мити, не можна сказати. Кожна жінка може це сама осудити, спостерігаючи своє волосся. Це може статися що два-три тижні, а нераз і в місячних відступах. Думки визначних косметиків поділені щодо того.

Та найважливіше, що ми повинні пам'ятати. Мити не слід за часто і не з допомогою мила, що обіймає соду.

ВОСКОВАНИЙ ПАПІР

Кожна модерна кухня мусить розпоряджати звитком воскованого паперу. Виробляють його в різній вазі. Що важчий цей папір, то краще зберігає свій зміст. Його продають звичайно в довгих коробках так, що легко віддерти аркушик, опираючи папір об накривку коробки.

Користь із нього в кухні величезна. Вгортаємо в нього залишки їжі, що їх даємо до леднички. Заступає нам стільничку, коли постелимо його на столі і прикріпимо до нього шпанівками. Коли укладаємо в коробці свіжо спечене печиво, тоді можна переложити його аркушем такого паперу. А вже найбільше послужить нам до вгортання другого снідання, яке беремо до праці.

Куховарські приписи

Н. Костецької

ГОРОДИНА Й ОВОЧІ

Ціна 60 ц. за зшиток

з пересилкою 65 ц.

Пиріжки на Свят-Вечір

Потрібно на тісто:

- 1½ ф. муки
- 2 ложки масла
- 6 жовтків
- 4 ложки цукру
- 3 ложки сметани
- трохи цитринової шкірки
- 1 унція дріжджів
- ½ горнятка молока

На начинки:

1. 1 головка капусти
1 ложка масла
1 цибуля
2. кусник риби
трохи рибячого молочка
1 цибуля
1 ложка сметани
½ ложки масла
3. 2 склянки сира
1 ложка масла
¼ склянки цукру
3 яйця
трохи цитринової шкірки

Розпустити дріжджі у молоці з додатком дрібки цукру. Жовтка втерти з цукром, а масло розтерти з мукою. Тоді заробити з того тісто, додавши сметану та цитринової шкірки для запаху. Це все добре вимісити і поставити, нехай виросте. Потім розтачати й викроювати чотирикутники, які начиняти начинкою. Покласти на вимашену бляху і поставити ще раз нехай підростуть. Пекти на 350° аж будуть рум'яні.

1. Начинка з капусти. Зварити капусту, добре витиснути з води, посікти, кинути на легко присмажену цибульку, посолити й поперчити.

2. Начинка з риби. Посікти кусник риби з рибячим молочком, додати трохи присмаженої цибулі, ложку сметани, трохи масла. Це все добре вимішати.

3. Начинка з сира. Сир перетерти через сито, додати свіжого масла, жовтка, втерті з цукром, шум із білків і додати цитринової шкірки для запаху. Все добре вимішати.

Помаранчевий торт із бішкoptів

Потрібно:

- 40 бішкoptів
- 2½ горнятка цукру-мучки
- 2½ горнятка масла
- 4 жовтка
- 1 цитрина
- 1 помаранча
- мігдали до посипання тортівниці

Мігдали спарити окропом, обібрати з лущинки, покроїти тоненько на пластинки і присмажити на золоту краску. Дно тортівниці покрити грубим восковим папером, помастити маслом і посипати мігдалами. Відміряти цукор-мучку. Відібрати з того чогири ложки і втерти з жовтками на дуже пухку масу. Окремо втерти на шум масло з рештою цукру, додати по одній ложці втерті жовтки і далі втирати. Тепер додати сік і терту шкірку з цитрини і помаранчі і все разом сполучити.

На дно тортівниці виложити одну третю частину маси. Перекроїти частину бішкoptів у найвужчому місці так, щоб були самі половинки. Виложити ними боки тортівниці, застромлюючи їх у масу, але так, щоб не досягали дна тортівниці. Також на масу наложити верству бішкoptів. Це повторити три рази так, щоб були три верстви маси і три верстви бішкoptів. Останню верству бішкoptів треба укладати так, щоб гладкий слід бішкoptа був звернений догори. Торт прикрити кружком (із другої тортівниці), притиснути тягарцем і поставити до леднички. На другий день вийняти його з тортівниці й обернути горі дном. Не покривати склицею, лиш прибрати овочами.

Маківник

Потрібно:

- 1 ф. муки
- 1 склянка молока
- унція дріжджів
- ¼ горнятка товщу (5 ложок)
- ½ горнятка цукру (7 ложок)
- 1 ціле яйце
- 2 жовтка
- ½ ложочки соли
- ванілія
- товщ до мащення бляхи
- яйце до мазання тіста

До начинки:

- 8 унцій маку

- ¼ горнятка цукру
- ½ горнятка масла (7 ложок)
- 2 яйця
- ½ ліски ванілії
- пригорща дрібних, чорних родзинок
- трохи помаранчевої шкірки

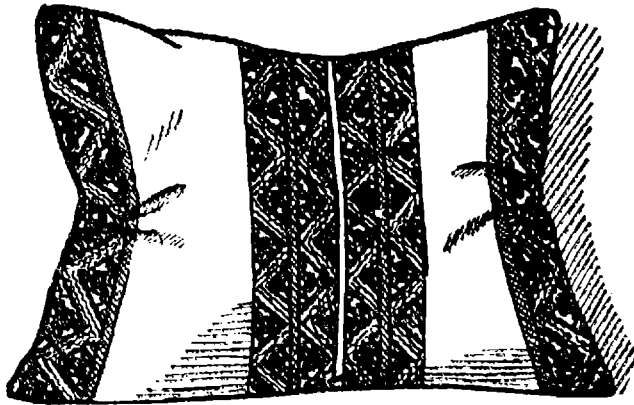
У півлітровому горнятку розтерти дріжджі з двома ложочками цукру, додати 2 ложки тепло-го молока, ложочку муки, замішати, прикрити стирочкою і поставити в теплому місці. Коли дріжджі підростуть, виляти до муки, додати яйця, легко лідогріте молоко, сіль, цукор, ванілію і місити тісто. Потім додати стоплений, прохолоджений товщ і місити далі, аж тісто буде відставати від посуду і руки, а на поверхні тіста покажуться міхурці. Поставити в теплому місці, щоб підрісло. Коли виросте, поділити тісто на дві частини, щоб були два маківники. Кожну половину розтачати на стільниці, посипаній мукою, на прямокутник. Що тонше розтачане тісто, то тонші будуть верстви тіста в маківнику. На розтачане тісто виложити половину макової начинки і розвести її рівно, залишаючи 1 палець (інч) вільного місця від довшого берега. Звинутити тісто в поздовжній валок. Вложити у довгу, вузьку, вимашену (не посипану мукою) форму, прикрити стирочкою і поставити в теплому місці. Коли оба маківники виростуть, помастити розбитим яйцем і пекти в середньо-гарячій печі 40—50 хвилин.

Заввага: Заки виложимо начинку на тісто, посипати тісто, як теж мак перед завиненням — мукою. Це хоронить перед закальцем. Дехто мастить тісто, як теж і поверхню начинки розбитим білком, щоб тісто не відставало від маку.

Макова начинка. Чистий мак запарити киплячою водою. По кількох годинах зцідити воду і висипати на ситко, виложене стирочкою. Коли вода зовсім стече, молоти мак тричі на машинці, висипати до ринки на розтоплене масло і смажити на легкому вогні. Мішати постійно, бо пригорить. Потім додати розтерті з цукром яйця й інші додатки і добре разом вимішати. Виложити на тісто, доки мак ще є трохи теплий.

Подала п-ні Лукія Бобеляк

Українська ВИШИВКА

ВИШИВАНА ПОДУШКА

Зимові вечорі надаються на більшу вишивку. Проминув шум Різдвяних подарунків і можемо почати більшу роботу. Цим разом — це подушка. Їх ніколи не буває в хаті забагато!

Матеріал: кремova панaма або юта. Широкий, гуцульський взір розміщений посередині подушки в цілості, а з обох сторін тільки „зуби“ Вишивати можна грубими нитками DMC або волічкою.

ВИШИВАНІ БЛЮЗКИ

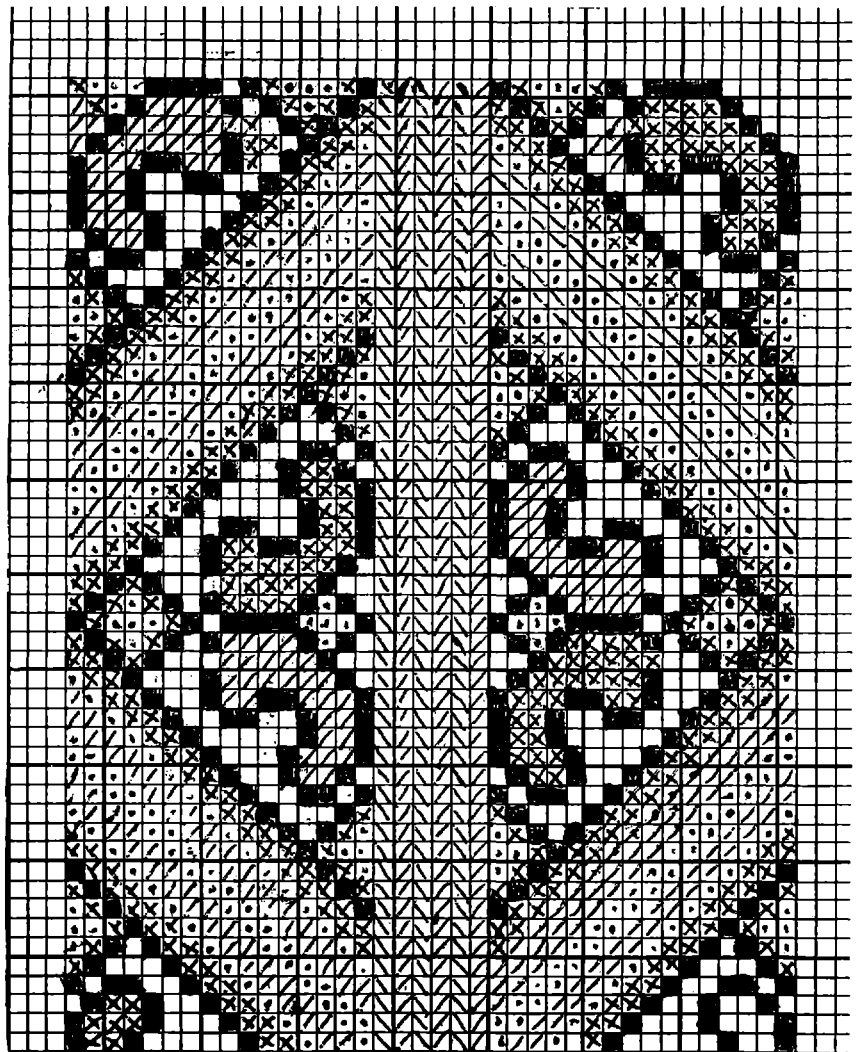
З НАЙЛОНУ Й БАТИСТУ
знайдете на кожну величину
в КООПЕРАТИВІ „БАЗАР“
822-823 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.

Гуцульський взір

Широкий взір виконаний хрестиками у кількох красках. Походить із вставки жіночої сорочки. Лінії „зубів“ переділені „косичкою“ в три ряди, кожна в іншій красці.

До вишивання вживати чисел DMC: чорна \blacklozenge , червона xx xx ч. 321, помідорова /// ч. 900 та жовта ч. 743. Косички вишиті червоним, помідоровим і жовтим.

ЯЛИНКА

Біліє сніг надворі скрізь.
Струнка ялинка в хаті.
Дарунки Миколай приніс
Для мене, мами й тата.

Цяцьки сріблясті й золоті,
Пташки, ляльки, звірята
На ниточках висять малі,
Біліє сніг із вати.

Із гілочки звисає дощ,
Танцює балерина,
Там рибка плаває і морж, —
Тут спить мала дитина.

У косах лялька і стрічках,
В намисті і віночку,
В маленьких справжніх чобітках,
Хтось вишив їй сорочку.

Веселий в світі пастушок
Гра пісню на сопілку.
З дарунками несе мішок
З хвостом пухнатим білка.

Святий Микола нам приніс
Багато див з Аляски.
Сьогодні мама розповість
Різдвяну довгу казку.

Віра Ворскло

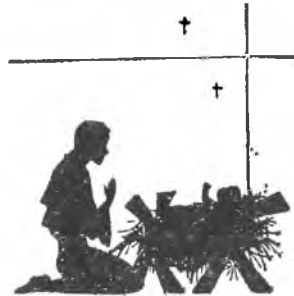
С Л І Д К И

На ялині у садочку
Блискає сніжок,
Під ялиною навколо —
Білий килимок.

Хто ж той білий килимочок
Дрібно потоптав?
То із поля на вечерю
Зайчик прибігав.

Він знайшов собі морковку
Й трішечки погриз . . .
Та собаки налякали —
Зайчик втік у ліс.

К. Перелісна

К О Л Я Д Н И К И

Дзвінке минуло літо
І осінь золота,
І вже зима над світом
Снігами проліта.

Де зеленіло листя,
Де птах сідав спочити,
Там льодове намисто
Коралями блищить.

На вітах вітер грає,
Летить із хмари пух —
Гей, стужа! Гей, зима є!
Чи теплий ваш кожух?

Чи вмієте співати
Різдвяну коляду?
Глядіть же, Галю, Гнате,
Співайте доладу!

Щоб в торбу міхоноші,
Мов наморозь із віг,
Мов сніг, летіли гроші
Для вбогих, для сиріт.

Р. Завадович

К О Л И С К О В А

Вечір настав, спати вже час
В ліжечко тепле вкладаю я вас,
— Лялю, ведмедик у ти мій
маленький,

Спіть всі спокійно,
спіть солоденько!

Спи, моя лялю, спокійно спи!
Гарні, веселі побачиш ти сни!
Як ми з тобою гуляли в ліску,
Як нам кувала зозулька: „ку-ку!“!

Сумно та тихо тепер у ліску,
Вже не почуєш дзвінкого „ку-ку!“
Там ні листочка, там ні билинки,
Тільки кружляють блискучі
сніжинки!

Все ж на це, лялю, ти не вважай,
Святок Різдвяних веселих чекай.
Я подарую тобі черевички,
Виплету гарні, пухкі рукавички.
Вдягнемось тепло, підемо в садок,
Глянем на срібний, блискучий
сніжок.

Будемо в санках, що легенькі,
як пух,
З гірки летіти, аж займе нам дух!
Спи ж, моя лялю,
ведмедик вже спить!

Тільки ялинка в садочку шумить!

Ніна Наркевич

На Святий Вечір

Недаром мала Галюся перед Різдвом так мамі у кухні помагала. То горіхи лушила, то мідгали, вибирала родзинки, била шум. А її брат, Юрчик теж: то біжить простоволосий, без духу, до крамниці, коли чогось нагло до кухні потрібно, то приготує прикраси і ліхтарики на ялинку.

За це все Галюся дістала від мами лотрошки різного тіста, мідгалів, шоколяди. І от вони обіспекли у малій формі окремих, прегарний тортик, виключно для Галюсі. А

Юрчик дістав гроші на купно кількох звіряток до вертепичу і на електричні ліхтарики на ялинку. Серед цих робіт і радості настав день Святого Вечора. А за це, що діти були такі чемні, мама при роботі розповіла їм, як то у нас, там, на Україні святкують.

— А то, знаєте, діти, — так мама — у нас, там вдома є такий звичай, що на Святий Вечір повинно бути всіх при святій вечері до пари. А як не було своїх, то запрошували когось на Святу Вече-

рю, чи якусь сирітку, чи когось такого, що не мав своєї хати, або родини. Так, старалися, щоб усіх було до-пари.

— А що це таке „до пари“? — питається Галюся.

А мама — То так: татко і мама, це пара, Юрчик і Галюся, це також маленька пара. — Знаєш?

Галюся задумалася, рахує на пальчиках: як то у бабуні й дідуня буде, а як у тіточки. Геть усіх перечислила і вийшло якраз добре. А втім, нагло посумніла і скликнула:

— Мамусю, таж у пані Задоріжної нема їх усіх „до-пари“ їх лише троє!

— Так — сказала мама. — У нашої сусідки не буде весело при свят-вечірнім столі. У них не стало татка. Ти знаєш про це Галюся.

— Знаю, знаю. Тоді з автом сталося таке нещастя! Ах, мамусю, що ми можемо на це порадити?

— А я вже придумала, Галюсю! Ми повечеряємо раніше і підемо відвідати їх. Піду я, ти і Юрчик, татка лишимо вдома.

Галюся знов стала на пальчиках числити: $3 + 3 = 6$. І з радости аж сплеснула ручками — Огож і буде „до-пари“! Тепер Галюся відбула велику нараду з Юрчиком. І вийшло таке, що Галюся подає Тані Задоріжній свій власний тортик, а Юрчик її братчикові, Зенкові, свій вертепик.

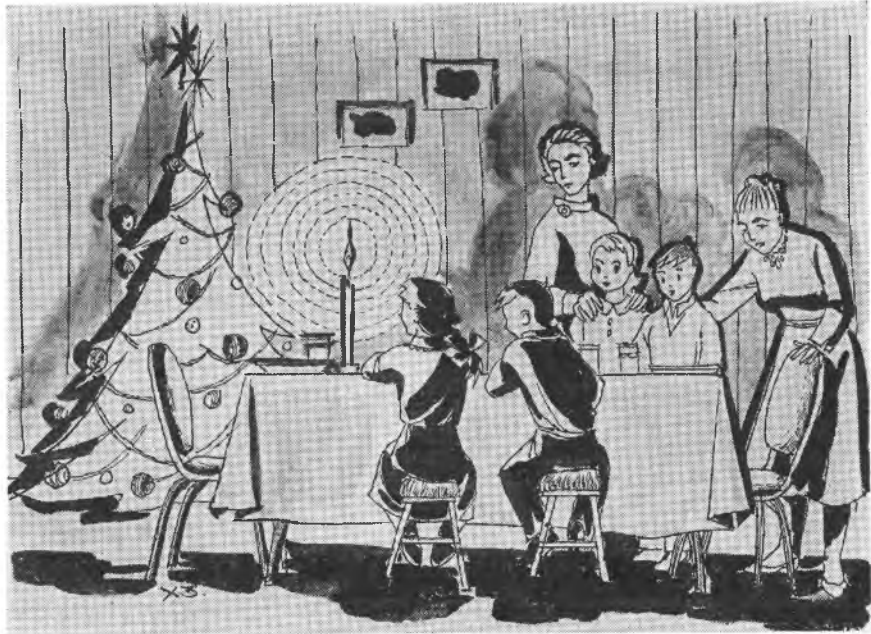
Так вони і зробили. Скоро, по Святій Вечері зібралися всі троє і пішли до сусідів. А кожне з подарунком, бо так треба, не годиться йти з порожніми руками. Коли прийшли під хату, постукали до дверей і закликали:

— Дозвольте заколядувати і хату розвеселити!

А там пані Задоріжна з хати: — Дозволяємо, дозволяємо! Колядуйте здорові! Та й отворила двері. І от у хаті вони заколядували „Бог предвічний“. А тоді мама сказала:

— Вітаємо вас, дорогі сусіди з Різдом Христовим: Христос Раддається“.

А пані Задоріжна подякувала і попросила всіх до другої кімнати, де вони якраз кінчили вечеряти. І що ж діти у цій кімнаті побачили? Була там ялинка і стіл заставлений всяким печивом і овочами, а посе-

Була там ялинка і стіл, заставлений усяким печивом

редині лежав жолач. Все тут було врочисто і гарно прибрано. Але найважливіше, послухайте! Були там не лише ці три накриття на яких вони їли. Але було ще одне накриття цілком чисте, неторкнене, так наче б призначене ще для когось, хто мав би вечеряти з ними, а кого не було. А при накритті, і тарілка, і ложка, і вижки, і ніж, і склянка, і серветка збоку. А перед цим накриттям горіла свічечка, перевязана синьо-жовтою стяжечкою. І стояло там при столі крісло, на якому ніхто не сів.

Діти мовчки, поважно дивилися на це порожнє місце при столі, на чисте накриття, на свічечку. Вони пригадали собі, що там, на цьому місці колись давніше все сидів татко Тані і Зенка, а нині його нема. І тепер щойно вони спостерегли, що пані Задоріжна мала заплакані очі, а діти були такі сумні, сумні. На цей вид і Галюсі закрутилися сльози в очах. — Вони сирітки, — Святій Вечір, не стало татка, нема подумала. — У них сьогодні, не до-пари.

Її добре серце захотіло потішити всіх. Поцілувала Таню і швидко стала розгортати свій подарунок.

— Дарую тобі, Таню, свій власний тортик! — сказала. — Я його сама робила, а мама мені помагала.

На вид цього тортика Таня дуже втішилася: — Ах який же він

гарно прибраний! Він наче справжній коровай! — О, ми мусимо завтра справити з тим тортиком моєї новій лялі весілля! Добре, Галюсю?

А Юрчик знов добув свій вертепик, вручив його Зенкові та став повчати, як його зі середини освітити. А й пані Задоріжна дістала подарунок від мами. Потім діти освітили ялинку і вертепик, защебетали, розвеселилися і забувся весь смуток. Ціла хата наче проясніла. А коли мама сіла до фортепіану, заграла і всі хором заколядували: „Нова радість стала“, то вже всім було так любо і весело на серці, що аж новонароджений Ісусик, у вертепі усміхнувся і витягнув до них ручки.

Вже було пізно вночі, коли вони вернулися додому. Галюся перша побігла до татка, сердечно обняла та пригорнулася до його грудей і шепнула: — Мій любий, мій, мій татусю!

І Юрчик також чомусь довго і щиро вітався з татком, так наче б то вони не знали, як довго, не бачились.

А коли Галюся перед сном помолилася, то ще додала такі слова: Дякую Тобі, любий, солюдкий Ісусику, за те, що у нас, вдома, сьогодні, на Святій Вечір, всіх нас було „до-пари“.

Олена Цегельська

Незабаром засяє Різдвяна зірка й обєднає нас довкруги Свят-Вечірнього стола. Спершу зустрінемо її в родинному крузі, а потім у громадському. Нехай вона засяє також у наших серцях так ясно й радісно, як колись світила мудрцям зі Сходу!

* * *

Розсилаємо перший **обіжник 1958 р.** У ньому в загальному зібраний вислід Окружних З'їздів, себто поданий плян праці на найближчий час. Треба, щоб його уважно прочитали на річних зборах кожного Відділу й намітили собі свої завдання.

* * *

З радістю повідомляємо все членство СУА, що в Клівленді, Огайо, постала Окружна Рада Відділів. Це вже шоста Окружна Рада на терені нашої організації і Відділи Клівленду й округи знайдуть у ній провід та піддержку в своїй праці. Вітаємо голову п-ню Катерину Мураль із ним успіхом і бажаємо у дальшому гарного розвитку.

* * *

Рівнож повідомляємо все членство СУА, що в Лос Анджелес, Каліфорнія, повстав **новий Відділ**, що дістав число **55**. Заслуги в оснуванні цього Відділу поклали п-ні Наталія Березовська й п-ні Ірина Сіак. Ініціаторкам, а зокрема голові нового Відділу п-ні Наталі Березовській, складаємо щиру подяку.

* * *

Ще не всі Відділи прислали **списки своїх членів**. А в дійсності кожна членка СУА повинна мати свою виказку, як доказ своєї приналежності до організації. Там зазначене її ім'я, прізвище й заплачення членської вкладки та передплати за „Наше Життя“

* * *

Це час **річних зборів**. Пригадуємо, що уступаюча управа повинна їх добре підготувати. Себто вирівняти зобовязання до Централі, зладити звіт із праці й намітити листу майбутньої управи. Тільки тоді річні збори перейдуть добре та дадуть запоруку дальшої доброї праці.

* * *

На річні збори кожного Відділу треба запросити найближчу **містоголову Гол. Управи** або **голову Окр. Ради**. Зробити це завчасу, щоб вони могли призначити на те відповідний час.

* * *

Наближається час, коли Окр. Ради або Відділи переводять **Свято Жінки-Героїні**. Найкраща пора — кінець лютого або початок березня. Зараз по святах треба розпочати підготову, щоб свято мало належний рівень.

* * *

На річних зборах треба знов пригадати членкам ухвалу Конвенції **передплатити „Наше Життя“**. Цей звязок з організацією повинна втримувати кожна членка, хоч би й не могла активно працювати у Відділі.

* * *

Окружні Ради й Відділи підраховують кількість **новоприєднаних членок** за другий піврік 1957. Враз з іменами й прізвищами надішлють їх списки до Централі, щоб можна підрахувати вислід. Окружна Рада в Нью Йорку стоїть дотепер на першому місці. Котра буде в цьому півроці?

ЦЕНТРАЛЯ ОДЕРЖАЛА від 20. листопада до 20. грудня 1957 р.

Річна вкладка		
й Організаційний фонд:		
Від.	33 Клівленд	20.00 5.00
	42 Филадельфія	20.00 5.00
	47 Рочестер	20.00 5.00
	55 Лос Анджелес	чартер 5.00
	67 Перт Амбой	20.00 5.00
	70 Пассейк	чартер 5.00

Фонд Централі:		
Від.	6 Рочестер	72.00
	33 Клівленд	54.00
	34 Коговс	23.00
	47 Рочестер	75.00
	67 Перт Амбой	16.00

Вкладка до СФУЖО:		
Від.	6 Рочестер	10.80
	33 Клівленд	8.10
	34 Коговс	3.45
	42 Филадельфія	9.75
	47 Рочестер	11.25
	67 Перт Амбой	2.40

Фонд Резервовий:		
Від.	33 Клівленд	10.00
	34 Коговс	20.00
	42 Филадельфія	10.00
	47 Рочестер	10.00
	67 Перт Амбой	10.00

Фонд Конвенційний:		
Від.	33 Клівленд	5.00
	42 Филадельфія	5.00
	47 Рочестер	5.00
	67 Перт Амбой	5.00

На Дім СУА:		
Від.	43 Филадельфія	20.00
	Марія Форись, Дітройт	2.00

На „Фонд 500“:		
Від.	4 Нью Йорк	25.00
	8 Бронкс	15.00
	20 Филадельфія	13.50
	59 Балтимор	50.00
	„ 67 Перт Амбой	100.00
	Окр. Рада СУА Нью Йорк	26.50

Фонд „Мати й Дитина“:		
Від.	19 Амстердам	46.50
	20 Филадельфія	31.00
	47 Рочестер	31.00
	63 Дітройт	11.00
	64 Нью Йорк	140.00
	66 Нью Гейвен	44.00

Пресовий Фонд Н. Ж.:		
Від.	5 Дітройт (збірка)	17.00
	16 Міннеаполіс (на кліші)	10.00

НАШЕ ЖИТТЯ — СІЧЕНЬ, 1958

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

У справі Окр. Зїзду Окр. Рада повзяла два рішення. Перше — це переведення загальних зборів Окружної Ради в рямцях Зїзду на підставі нового статуту. Друге — це підготовка Зїзду при допомозі комісії.

І так уже в вересні створено три комісії — організаційну (п-ні А. Рублева, голова, пп. Л. Дяченко, О. Котович, М. Мила, Л. Лемішка і Н. Лопатинська, члени), культ.-освітню (др. Н. Пазуняк, голова, пп. Л. Бурачинська, С. Герасимович, С. Вовчок, Е. Слободян, члени) і пресову (п-ні К. Гардецька, голова, пп. О. Штогрин, С. Стрижак, Н. Котович, М. Бабяк, члени). Комісії почали працювати, підготовляючи і розглядаючи плян праці з даної ділянки на найближчий рік.

Дня 27. жовтня рано по Богослуженні зійшлися делегатки в Домі СУА. Зїзд відкрила молитвою голова Окр. Ради п-ні Анна Сивуляк. До президії Зїзду вибрано п-ню Стефанію Пушкар, головою, а п-ню Ніну Самокішин, секретаркою. Далше вибрано номінаційну комісію у складі пп. К. Гардецька, М. Чайковська і О. Штогрин, яка мала підготувати листу нової управи. Голова п-ні Сивуляк повідомила присутніх про створення нового Відділу СУА на півночі Філадельфії, якого представниць заля привітала оплесками. Слідувало відчитання протоколів (пп. О. Генгало й І. Качанівська). Почалося звітування Відді-

лів. Звітували пп. Н. Лопатинська (10), Н. Самокішин (11), Я. Кобрин (13), інж. Л. Дяченко (20), М. Горін (39), Світограй (41), З. Левицька (42), З. Терлецька (46), Куриляк (48), О. Маруненко (50). Підсумки звітів взялись перевести пп. І. Кушнір і Л. Лемішка.

Слідував звіт голови п-ні А. Сивуляк. Окр. Рада втримує контакт із місцевою Федерацією Жіночих Клубів та Інтернаціональним Інститутом, а також з українськими громадськими організаціями. Зі своїх скромних фондів Окр. Рада зложила пожертви на Дім СУА та на Фонд Пятсот. Свято Жінки-Героїні в березні 1957 стояло на високому рівні.

Окрім того Окр. Рада взяла участь у міжнародньому фестивалі, перевела ряд рефератів (др. Прончик, др. Княжинський, К. Гардецька й Славка Сурмач). Двічі вже перевела показовий Свят-Вечір для американців. Улаштовано товариську зустріч на початку громадського сезону. Слідували звіти секретарки п-ні І. Качанівської й касієрки п-ні М. Бабяк. Окр. Рада відбула 18 сходин членів і мала 903.14 дол. приходу, а 766.41 дол. розходу. Вкінці звітувала п-ні Е. Задорожна, член контр. комісії, яка знайшла книги в порядку і поставила внесок на уділення абсолюторії, який збори одноголосно ухвалили.

Заряджено обідову перерву. Коли членки зіли смачну перекуску, перейшли до городу СУА і тут з нагоди Зїзду посадили невеликий кущик каліни. Голова Централі п-ні О. Лотоцька сказала кілька теплих слів, а присутні заспівали стрілецьку пісню про каліну. Багатьом сльози закрутились в очах на вид цього кущика, що його з таким трудом роздобули. Він таке значення має для нас!

По обідовій перерві орг. референтка СУА п-ні Марія Біляк виголосила організаційний реферат. Вона перевела аналізу української людини в суспільному житті та прийшла до висновку, що наша

молода хліборобська нація, сповнена чуттєвістю, коли розвине ще силу інтелекту, стане неперевершеною. Твердження про молодість нашого народу скріплює — за словами доповідниці ще й масова поява нового типу української жінки-патріотки, пристрасно включеної в боротьбу за волю України та в змагання ідей, що наступило на всіх просторах УССР. Тип новітньої нашої жінки вийшов і на еміграцію. Тут гуртується в організаціях і починає діяти. На жаль, і на нашу шкоду, і в цих організаціях не обходиться й без труднощів та перешкод, створюваних якраз прикметами нашої національної молодости: надмірною чуттєвістю, задрістю, скорими образами, нетерпеливістю, запальчивістю і т. д. Ці вирази емоційности слід поборювати здоровим розумом в ім'я успішної дії нашої організації.

Слідував звіт комісії. Іменем організаційної комісії звітувала п-ні А. Рублева, культ.-освітньої п-ні др. Н. Пазуняк, пресової п-ні К. Гардецька. Кожна голова комісії подала перебіг нарад і відчитала проекти ухвал.

Розпочалась дискусія. Проблема емоційности українського народу живо зацікавила членок. П-ні Генгало звернула увагу на те, що це не зовсім залежне від хліборобського характеру народу, бо є такі народи з дуже твердим, життєвим наставленням. На думку п-ні Бурачинської годі чекати від жіноцтва переборення емоційности. Радше треба її ушляхетнювати, видвигати її позитиви.

Другою проблемою дискусії була система праці в Відділі. П-ні Генгало вказала на перевантаження сходин різними організаційними проблемами. Сходини мусять проходити погідно, у добрій атмосфері. Їх треба добре підготувати, тому управа повинна сходитись окремо. П-ні Дяченко піднесла інше питання. Чи має Відділ сам шукати собі спосіб праці, чи має вимагати вказівок від Окр. Ради чи Централі? На це відповіли їй інші бесідниці, а в першу чергу голова п-ні Сивуляк. Загальні напрямні й кличі видвигає Централь. Щоб Відділи їх зрозуміли й могли передискутувати — на те скликають Окружні Зїзди. А спосіб, як

23	Дітройт (з нагоди 25-л. ювілею)	25.00
42	Філадельфія (зб.)	15.00
47	Рочестер	25.00
„ 47	„ (на клішу)	5.00
Марія	Гелета, Елмонт	2.00
А. Михайлова,	Перт Амбой	1.50
Марія	Вусович, Шикаго	1.00
Марія	Садівник, Джерзі Ситі	1.00
	З подякою,	

Антоніна Кульчицька, фін. секр.
Анна Сивуляк, касієрка

їх перевести в життя випрацює Відділ, бо кожен має інакші умовини, членство й засоби.

В дискусії взяли участь, окрім згаданих — пп. Михайлина Чайковська, Марія Горін, Людмила Сердюк, Олена Маруненко й інші.

По закінченні дискусії відчитано проекти ухвал, які Зїзд одногослосно прийняв.

Врешті номінаційна комісія прочитала запропоновану листу уваги, яку збори прийняли оплесками. До неї увійшли: п-ні Анна Сивуляк, голова, п-ні Олена Штогрин, містоголова, п-ні Ірина Качапівська, секретарка й п-ні Ірина Петрівська, заступниця, п-ні Марія Бабяк, касієрка, п-ні Марія Пашук, заступниця. Представницями Відділів є — пп. Лопатинська й Петрівська (10), пп. Збір і Мельник (13), пп. Сердюк і Самокішин (11), пп. інж. Дяченко і Борецька (20), пп. Морган і Горін (39), пп. Штогрин і Банах (40), пп. Пашук і Левицька (42), пп. Мила і Кульчицька (46), пп. Бабяк і Савчинська (48), пп. Маруненко і Цегельська (50), пп. Пушкар і Грабовенська (43).

УХВАЛИ

Організаційні справи.

1. Зібрані на Окр. Зїзді делегатки і членки Відділів приймають гасло „Скріпімо себе внутрішньо“ у свій плян праці, здійснюючи його в родині, організації та громаді. Із цього випливають такі постанови:

2. Скріплення нашої родини осягнемо шляхом збереження вікових традицій. Із святкування родинних свят, із збереження наших звичаїв зачерпне наша молодь пошани і зрозуміння для нашої високої і давньої культури.

3. Наша постава до організації вимагає перевірки. Ми повинні дорожити приналежністю до неї та ставити її на перше місце в усіх наших громадських обов'язках. Окрему увагу треба присвятити дальшому приєднуванню членок та уважно підходити до заслужених у праці одиниць, бо це заохочує і нових членок до активної праці. Плянуймо і розділім так працю, щоб охопити всіх членок, а не звальювати на одиниці. Створімо у Відділах привітну атмосфе-

ру, так щоб усі членки почувались як одна родина. Наладнаймо уважно співпрацю між Відділом а Окружною Радою та скріпімо зв'язок між Відділами а Централією.

4. Наша постава у громаді повинна причинюватись до її сцілення і замирення. Наші Відділи повинні впливати на загладження непорозумінь і конфліктів, а зокрема протидіяти подвійному святкуванню національних роковин. Найпевнішою дорогою до праці в тому напрямі будуть товариські зустрічі з сердечною атмосферою та гарними товариськими формами.

Культ.-освітні справи.

Комісія Культурної Пропаганди в складі пань: Л. Бурачинська, Левицька, Герасимович, С. Вовчак, Слободян, Н. Пазунок після своєї праці під час двох засідань випрацювали такі ухвали:

1. Зогляду на потребу знайти іншомовних американців з українською культурою та її глибокими традиціями пропонується Відділам США улаштувати при відповідних нагодах в американських культурних центрах виставки і покази з відповідними поясненнями, устно чи в памфлетах, головню під час Різдвяних і Великодніх Свят, чим Відділи продовжували б та розбудовували уже давно на терені США започатковану в тім секторі діяльність.

2. Організувати мистецькі групи з молодих членок США чи доньок давніх членок і творити хори і танцювальні групи, фахово вишколені в народних танках для виступу перед чужинцями, перед шкільною молоддю Америки чи на інших імпрезах. Треба при тім дбати про стилевий народній стрій.

3. Дбати про те, щоб у загальних американських музеях улаштувати український куток чи габльотку та дбати про те, щоб розбудувати наш власний музей в Централі США, для чого необхідно здобути кошти для улаштування нашого музею без шкоди для інших біжучих фондів.

4. Дбати про відкриття українських відділів при загальних американських бібліотеках і про відповідний розвиток тих відділів.

5. Входити поступенно в контакт з американською пресою та

з організаціями, що спонзорують різнонаціональні виставки та покази з тим, щоб можна було в американській пресі помішувати дописи з наших виступів на загальнім форумі.

6. Дбати про створення в домашнім житті приємного українського довкілля, яке б тримало українську молодь в українській атмосфері — через декорацію хати творами українського народного мистецтва та через привітну вишивку в одязі наших дітей і молоді, що не раз приємно вражає і чужомовне чи чужонаціональне оточення.

Преса і видавництво.

1. Журнал „Наше Життя“ допоможе затіснити зв'язки Централі з Відділами. Окремими статтями повинен він пояснювати ціль і завдання США, вказувати на плекання наших традицій та допомагати в зрозумінні їх. Зокрема допоможе молодій матері у вивченні нашого побуту, приміненні зразків нашого народного мистецтва до модерної хати, і випробуванні приписів куховарства до сучасної кухні.

2. Наше видавництво змагатиме дальше до видання цінних книжок, які насвітлять наш жіночий рух перед вільним світом. Також памятає про практичні видання для української жінки та дитячу літературу.

3. Відділи переведуть у життя постанову XI. Конвенції про обов'язкову передплату журналу, пильнуючи збирання передплат серед своїх членок.

4. Щоб скріпити видавництво США кожен Відділ візьме на себе обов'язок розпродати певну кількість видань США.

ДІТРОЙТ, МИШ.

Зїзд Окружної Ради

Після молитви і відспівання гимну США, п-ні Оксана Омепінська, голова Окружної Ради, відкрита Зїзд. Привітала делегатку Централі п-ню Стефанію Пушкар, містоголову США з Філадельфії, п-ню Павлину Будзол, містоголову США в Дітройті, делегатку з Клівленду п-ню Мураль, п-ню Наконечну, делегатку з Ленсінгу, голов місцевих Відділів та всіх учасниць.

У своїй короткій промові п-ні Омеційська звернулася з проханням до учасниць З'їзду висловлюватися коротко і річево, щоб досягнути якнайкращих успіхів з нарад.

Голос віддано п-ні Пушкар; вона підкреслила важливість таких з'їздів, на яких можемо ближче себе пізнати, висловити свої думки. Пригадала, що ідея, яка виринула на нашому попередньому з'їзді, а саме придбання 500 нових членок за втрату 500 героїнь у Кінгрі як живий пам'ятник, увінчалася великим успіхом, за що в імені Централі висловлює щире подяку. Ціль цьогорічних з'їздів є поширити ідею „скріпім себе внутрі“. Для ближчого пояснення цієї ідеї п-ні Пушкар пригадала історію жіночої діяльності на рідних землях, де в важких умовах під владою окупанта, українська жінка знаходила час і зрозуміння для громадської праці. Згадала про працю Суспільної Опіки, як:

- а) Захоронки, лівоселі, опіка над самотніми жінками, над домашніми помічницями, поміч в'язням і полоненим під час війни;
- б) Опіка над молоддю: Пласт, Луг, Каменярі;
- в) Праця на селі: Господарські і санітарні поради, виховання жінки-громадянки. Українська жінка виросла — стала рівнорядним чинником на рівні з чоловіком. Стала гранітною підвалиною нашого громадянства. І тому сьогодні ми не можемо допустити до послаблення темпа праці тут, на вільному континенті. Не можемо засоромлювати себе перед нашими сестрами там за залізною заслоною. Мусимо продовжувати нашу працю, здобувати добре ім'я для нашого народу. Дивна і незрозуміла річ запанувала тут серед нас. Жінка, що колись виховувала покоління, з яких виходили герої, тут у добробуті, у вільному світі не має сили навіть вщепити в серця своїх дітей любов до Батьківщини, мови і культури.

Реферат викликав пошавлену дискусію, в якій взяли участь пані: Анастасія Білоус, Ольга Шустер, Мирослава Зубаль, Наконечна і Марія Слюсарчук. Всі дискутантки розбирали справу виховання і зацікавлення нашої молоді в цьому часі.

Після цього приступлено до звітування комітетів. Від Комітету

придбання членства звітувала п-ні Анастасія Волкер. Ствердила, що успіхи в цьому не є достатні. Треба ще багато праці вложити, щоб втягнути до організації всіх жінок. Кинула клич до старої і нової еміграції: Притягнути своїх доньок і невісток до нашої громади США! Пояснити їм вагу і ціль нашої організації, для збереження нашого покоління, нашого обличчя на еміграції. Від Комітету Правильника звітувала п-ні Слюсарчук. Представила вичерпно всі зміни, які треба внести до Правильника Окружної Ради, присланого нам із Централі. — Від Комітету Будови Дому США звітувала п-ні Ольга Шустер. Вона подала до відома, що справа є актуальна. Започатковане діло буде увінчане успіхом, якщо буде більше таких членок як п-ні Феся Сіділо, що перша започаткувала фонд будови дому (жертвою дол. 100). За її прикладом пішли й інші членки.

Під час перекуски вислухано привіти від делегаток.

П-ні Олена Климишин реферувала від Виховної Комісії. З браку часу мусіла скоротити свою доповідь. Вона в короткій промові підкреслила спеціально значення жінки-матері, бо через неї ми тут переводимо виховання нового покоління. Йде про те, щоб не втратити нашу молодь. Батьківщина має до нас великі вимоги. За закінчення цього обов'язку ми несемо повну відповідальність і від його виконання не звільнить нас ніхто. Мусимо вщеплювати в молоді серця любов до рідної мови і традиції. — П-ні Ольга Макар виступила рефератом про значення мови, пісні, культури й традиції для збереження молоді на чужині.

Реферат був дбайливо підготований і переплітаний цитатами великого поета Т. Шевченка.

Оба ці реферати викликали живу дискусію, в якій взяли участь пп. Ясінська, Шустер і Волкер.

На закінчення п-ні Пушкар підкреслила річевість нарад З'їзду. Предсідницею з'їзду була п-ні Омеційська, секретарювали пп. Мирослава Зубаль і Стефанія Легета.

Мирослава Зубаль

РОЧЕСТЕР, Н. Й.

Звіт із праці 6 Відділу

Відділ начислює тепер 103 членки. Відбув 7 місячних сходин. На сходинах прочитувано об'їжники з Централі та полагоджувано біжучі справи. Але й відмічувано важливі наші роковини, як Свято Державности, патронку Відділу Ольгу Басараб, героїнь Кінгрі, лист жінок-політв'язнів, 1000-ліття хрищення княгині Ольги.

Найважнішою імпрезою був День Матері, влаштований у формі спільного обіду з програмою. В обіді взяло участь около 150 осіб. Програма складалась із промови голови Окр. Ради п-ні М. Крамарчук та виступів дітей. Із доходу цього свята Відділ зложив 50 дол. на Фонд Пятсот.

Окрім того влаштував Відділ дві забави, яких дохід послужив йому на надзвичайні видатки.

У 1956 р. Відділ підписав ашуранс для однієї родини, яка прибула у грудні. Відділ подбав для неї за приміщення, харчі, трохи одягу та дещо грошей на перші дні життя.

Дальша праця Відділу йшла з іншими та з Окр. Радою. Відділ є членом місцевого УКК.

Загальний прихід Відділу від вересня 1956 до вересня 1957 виносив 679.18 дол. а розхід 654.09 дол.

Анна Мельник, голова

МІННЕАПОЛІС, МІНН.

Чайний вечір 16 Відділу

Чайний вечір із програмою ввійшов у традицію нашого Відділу. Щороку іншою програмою, при склянці чаю стараємося створити для гостей теплу — родинну атмосферу.

Цьогорічний вечір, який відбувся 27 жовтня в новій школі св. Константина можемо сміло вважати нашим успіхом. Програма складалась з двох частин, яку відкрила доповідачка нашого вечора п-ні О. Дучимінська. Розпочато її милозвучною вязкою народних пісень „нашою оркестрою“ (майже всі в оркестрі 12 осіб зпоріднені з нашими союзницями) під обрібкою і диригентурою п. проф. Ставничого, який є прихильником США та завжди радо нам допомагає.

Слідував танок „Козачок“ у виконанні Т. Гринишин і У. Тисовської та циганський танок, що його відтанцювали наші дві студентки балетної школи — Т. Плювак і У. Крамарчук.

Друга частина перенесла нас у рідні сторони в верхи наших чудових Карпат, де гурт гарно вдягнених дівчат-гуцулок, проспівав ряд гуцульських жоломийок, починаючи: „Гуцулочка — препілочка — гуцулочка пишна, убудла-си в постолета — на ермарок вийшла“ — та кінчаючи: „Ой як я-си нагадаю, як то давно було — Не нагадуй дівчинонько — бо вже си минуло...“

Потім молоденькі дівчатка-гуцулочки, під мистецьким керівництвом п-а Королевича відтанцювали гарно танок його власного укладу — „Верховина“. Це були: С. Павлишин, В. і Л. Королевич, М. Моцьо, Л. Коця, О. Муха, С. Ковальчук і Л. Свенцічка. Завершенням програми були фрагменти з гуцульського весілля. На „Дівич вечорі“, де дівчата збиралися прикрашувати ялинку-дерецьце, понеслася пісня дівчата: „Ой, дівочки, дівочки, та заседемо речочком — та сплетемо віночки, та складемо співаночки...“ Докірлива пісня для молодої: „Ой, на шо ти Ганусенько, васильки сіяла — була би-с ще з дівоньками, хоч рік погуляла...“ Далі продовжували дівчата пісню-закликуванням цілої родини прикрашувати деревце: „До нас, матінко, до нас, причепіть квітку у нас...“ та батько, сестричка, братчик, що прикрашували — „в'язали білими рученьками, дрібними сльозами“. Слідувала дія розплетення коси під вінець, де свахи „збиралися до труду, щоб вбрати молоденьку до шлюбу.“ Не обійшлося без пісні про свекруху, та жалісної: „зачеши мні моя мамко, як любиш — бо вже більше мні часати не будеш“. Дорога наша п-ні інж. Дучимінська, яка має прекрасну здібність оратора (хоч після хвороби) не відмовилась, та докладно зясовувала подію на сцені. Підкреслила вартість наших традицій та заохочувала плекати їх. При повній салі гостей наші виконавці збирали оплески і неодному стали рясні сльози в очах, бо відчувався подих рідної землі.

Хоч молоденька ще віком (13

р.) „молода“ нашого весілля Таня Гринишин, з довгими ясними косами, в повному весільному строї, з вінком та дарунками, виглядала чудово, та гідно відтворила зажурену гуцульську молоду. Так само, поважну і достойну матір молодої віддала п-ні М. Крамарчук. Ідеальну головну сваху, представила нам наша дорога артистка, п-ні О. Карп'язь-Бенцаль (яка на наше щастя приїхала до нас перед самим виступом). Виступали як

16 Відділ США у Міннеаполісі влаштував „Дівич-вечір“ на Гуцульщині Branch 16 of UWLA at Minneapolis, Minn., arranged a „Girl's Evening“ in Hutsulian in which young girls in Hutsulian costumes are singing nuptial songs.

дружки, свахи і дівчата: О. Луцик, Л. Перчишин, Л. Мінкович, Т. Плювак, К. і І. Іваськевич, Н. Дучинська, У. Крамарчук, У. Тисовська, С. Крамарчук, Н. Колодницька та К. Гуцал.

Тому, що фрагменти з гуцульського весілля відбувалися лиш у молодої, тому в нас були лиш два представники чоловічого роду. Здоровий, кремений, в повному строю, включно з люлькою — гуцул-батько, п. Свенціцький, та молодий, стрункий легінь-брат — студ. Мінкович. Обоє їх поява на сцені викликала овацію.

Серце бється гордо та радіє, що в наших рядах є такі талановиті жінки, які вміють заховати, зберегти скарбницю народних звичаїв та стараються передати цю красу і чар, евшан-зілля, новим поколінням. Ось такою є наша імпрезова референтка п-ні О. Луцик, яка побувавши декілька років на Гуцульщині, зберегла цей скарб в душі через воєнні лихоліття, через хуртовини, та відтворила з пам'яті не тільки слова, але й прекрасні

гуцульські мотиви пісень. Й ми завдячуємо цей дорогий для наших сердець вечір. Рівнож багато труду, включно з шиттям строїв, вложила в нього наша голова п-ні В. Гринишин.

Після програми, при склянці чаю та солодощах, під звуки платівок, молодь вдоволено забавлялася. Маємо надію побачити ще раз гуцульське весілля вже в більшому масштабі, та гуцульській хаті, якої тим разом не могли урядити, тому що сцена ще не зовсім закінчена в новій залі.

Традиція — це сила нації! Я дозволю собі словами доповідачки нашого вечора, звернутись до сестер-Союзянок. Уводимо хоч дрібку наших традицій та звичаїв тут на вільній землі в наших весіллях, родинних та товариських імпрезах.

Катря Гуцал

ФИЛАДЕЛФИЯ, ПА.

Річні збори 20 Відділу

Дня 12. грудня зійшлися численно членки в Домі США. Збори відкрила молитвою голова Відділу п-ні Л. Дяченко. Тому що в цьому році припадає 10-ліття Відділу, вона прочитала протокол основних зборів. Далше прочитала актуальний обіжник Централі. Зчерги приступлено до вибору президії. Головою зборів вибрано п-ню Стефанію Пушкар, містоголову Централі, а секретаркою п-ню Євгенію Новаківську.

Голова п-ні інж. Дяченко зложила звіт. Відділ має 45 членок, відбуто 8 сходин, пересічна участь 15 членок. Головна праця Відділу розвинулась у діяльні суспільної опіки. Відділ має патронат над садком у Новому Ульмі, де висилає що місяця 30 дол. і допомагає хворій студентці Т. Голонді сумою 10 дол. місячно. Фонди збирає при помочі збіркових книжечок, на які кожна членка зобов'язується зібрати по 1 дол. місячно. Перед святами Відділ продає в українських крамницях квіти і з того теж має деякий дохід. Референткою суспільної опіки була п-ні Ірина Кушнір.

Також у діяльні самоосвіти переведено певну роботу. Кожні сходини були пов'язані з рефератом на актуальні теми. Окрім того Відділ перевів спільно з 10 Відді-

НАШЕ ЖИТТЯ — СІЧЕНЬ, 1958

лом показ прибирання салаток і тортів, запросивши п-ню І. Кашубинську з Нью Йорку.

Слідували секретарські звіти пп. Марії Кочерган і Ярослави Баранецької та касовий п-ні Марії Сенейко. Відділ мав 823.18 дол. приходу, а 801.10 дол. розходу.

Окремо звітувала референтка Фонду Пятсот п-ні Софія Герасимович. Членки Відділу зложили велику жертву праці, виконуючи ляльки, вишивки, кераміку на ту ціль. Ці вироби продавались на базарі Міжнародного Фестивалю, де Відділ мав окреме місце. До тепер Відділ пожертвував около 150 дол. на Фонд Пятсот.

Іменем контр. комісії промовила п-ні Михайлина Чайковська, ствердивши, що книги Відділу знайшла в порядку і запропонувала уділити абсолюторію. Збори одноголосно це ухвалили.

Розпочалась дискусія. Вона йшла в тому напрямку, щоб притягнути до Відділу членок, що живуть близько Дому СУА. Це допомогло б збільшити участь членок у сходах та поживило б працю.

Слідував вибір нової управи. До неї увійшли: п-ні Михайлина Чайковська, голова, п-ні Володимира Ценко, містотолова, п-ні Марія Кочерган, секретарка, п-ні Софія Горницька, заступниця, п-ні Марія Сенейко, касієрка. Референтками стали: п-ні Софія Герасимович, суспільна опіка, п-ні Ярослава Баранецька Фонду Пятсот, п-ні інж. Лідія Дяченко, культ.-освітня, п-ні Барусевич, імпрезова. До контр. комісії увійшли пп. О. Генгало, М. Сось і Н. Бережницька.

Як найближчу імпрезу Відділ намінив традиційний Щедрий Вечір.

Присутня

ШИКАГО, ІЛЛ.

Вишивані Вечерниці

22 Відділ СУА у Шикаго започаткував свою поважачійну діяльність гучною осінньою забавою, т. зв. Вишиваними Вечерницями. Ця забава, яка вже ввійшла в традицію 22 Відділу СУА та міста Шикаго, має на меті підтримувати любов та зацікавлення народнім мистецтвом та дати змогу нашому жіноцтву до практичного примінення вишивки до свого одягу.

Простора зала СУМА була дуже естетично прибранна. З усіх усюдів усміхалися золотисті головки соняшників до танцюючих пар, а на столиках, прикритих серветками з вишивкою пишались рівножці жовті осінні цвіти у скляних вазах. На окремі столики була розложена велика кількість вишиваних хустинок, які гості могли набутити собі на памятку або пришпилити своїм партнерам замість „корсажу“. Першорядна музика та добірний буфет з обовязково „вишиваними“ тортами причинилися у великій мірі до піднесення настрою публіки. По півночі роздано нагороди на проголошений конкурс за найкращу вишивку. Жюрі — в склад якого входили тп. Назаревич, Каменецька і Ванджура — признало першу нагороду п-ні Михайлів-Городиській за вміле пристосування чудової вишивки до сукні. Окрім того вирішено ще пп. Яворську, Крихтяк, Мартинюк та панну Дзвінку Бялу за прекрасні вишивані блузки та суконку. У заступстві голови 22 Відділу п-ні Куріца вручила п-ні М. Городиській чудову китицю троянд, а другим паням роздано хустинки з вишивками. — Хоч серед публіки не помічалось великої кількості вишиваного одягу — все ж таки Вишивані Вечерниці залишаться пригадкою для нашої спільноти, що такий скарб народньої творчості, як наша вишивка, не сміє пропасти, а треба її плекати не лиш у приміненні до одягу, але також і в домашній обстановці.

Забавовий Комітет під проводом пп. А. Струць та п. Лідії Поготовко вложив багато праці і старань, щоб забава відбулася якнайкраще — за що їм належить велика подяка.

Н. К.

НЮАРК, Н. ДЖ.

Ювілей 28 Відділу

Дня 10. листопада рано відправлено Богослуження у гр. кат. церкви та панахиду за померлих членок. Під час цих відправ співав хор „Трембіта“ під управою мгр. І. Городиського. О год. 4:30 по полудні зібрались членки й гості в залі Української Централі. При гарно накритих столах засіло около 250 осіб, а при головному столі

голова Централі п-ні О. Лотоцька і голова Окр. Ради СУА п-ні І. Бенцаль та представники місцевих організацій. Свято відкрила голова Відділу п-ні А. Настюк і попрохала о. Лаптуту провести молитву. Жіночий хор Відділу під управою п-ні О. Тарнавської відспівав американський гимн. Голова п-ні Настюк привітала приваних, подякувала жертводавцям, що причинились до видання ювілейного альманаху та вказала на заслуги Відділу впродовж 25 літ. Жіночий хор проспівав гимн СУА. П-ні К. Кузьма, довголітня касієрка Відділу, подала фінансовий звіт за 25 літ. З того виходило, що Відділ пожертвував на народні цілі 11.572.39 дол. Слідували точки програми: деклямація у виконанні п-ні Валі Калин і народні пісні, відспівані п-нею Іванною Кононів при супроводі п-ні Т. Богданської. Знов виступив хор, співаючи „Гетьте думи“ (слова Л. Українки, музика Білогруда), „Ой, горе тій чайці“ та „Далека ти, а близька нам“ до слів В. Щурата, музика С. Людкевича.

По перерві почався бенкет, на якому перебрала провід п-ні П. Кучкуда. Перша промовила голова Централі п-ні О. Лотоцька, яка передала срібні відзнаки СУА трьом довголітнім членкам, а саме пп. К. Кузьмі, П. Кучкуді і С. Присяжній. П-ні Бенцаль привітала Відділ від Окр. Ради. Слідували дальші точки програми — п-ні З. Воробець відспівала кілька пісень („Ой, одна я, одна“ і „Тайна“), а жіночий квартет (пп. Наорлевич, І. Гнатів, Н. Войновська й А. Гнатиків) виступив також із кількома піснями.

Відспіванням національного гимну та молитвою, переведеною о. Лаптугою, закінчилось це величне свято.

МИЛВИЛ, Н. ДЖ.

Вечірка 39 Відділу

Хоч наш Відділ маленький і ми не можемо рівнятися із великими Відділами, проте тримаємось разом і продовжуємо працю. Дня 9. листопада ми влаштували малу вечірку для членок. Зійшлись численно членки і провели час при перекусці. Та не забули, що в листопаді треба пам'ятати про на-

Із ювілею п-ва Анни і Михайла Бойків:
Зліва: о. парох Федорик, ювіляти, о. декан Ол. Трешневський.

ших інвалідів, що боролись за волю свого народу. Тому наші членки перевели збірку і вислали на Фонд Допомоги Інвалідам 22 дол. На цю пожертву зложились по 2 дол. пп. Анна Мармаш, Марія Горін, Анастасія Чопек, Параскевія Ясінська, Анастасія Хорошак, Олена Вудмаска, Анна Захар, Софія Старух, Варвара Бучинська, Павлина Хамандяк, Варвара Патен, Анастасія Ласенко, Павлина Ласенко, Анеля Захар.

Марія Горін, секр.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Золоте весілля

Дня 23. листопада відбулось золоте весілля почесної голови 42 Відділу й відомої громадської діячки у Філадельфії п-ні Анни Бойко. Того дня о. парох Федорик відправив Богослуження в наміренні ювілятів. Св. Отець прислав своє благословення, яке о. парох відчитав. О год. 2-ій почалась гостина, яку влаштувала родина. За численними столиками засіли докруги ювілятів діти й гості. О. декан Трешневський провів молитву й присутні зїли обід. Потім промовив о. декан, вітаючи п-во Ашгу і Михайла Бойків із таким радісним ювілеем. Змалював їх примірне життя та значення ювілятки в українській громаді Філадельфії. Слідуючим промовцем був др. Микола Рибак, односельчанин ювіля-

тів. Він ще пригадував собі їх весілля у рідному селі 50 літ тому. Від Союзу Українців Католиків „Провидіння“ промовив п. Дмитро Кульчицький. Підніс заслуги ювілятки, яка причинилась своєю працею до розвою організації та впродовж довгих літ була радною „Провидіння“ Врешті покликано до слова похресника п-ні Бойко молодого Йосипа Журибіду. Гарною українською мовою привітав він їх і зложив побажання, а для вияву своїх почувань заспівав пісню „В гаю зеленім“ Від Гол. Управи Союзу Українок Америки промовила п-ні Л. Бурачинська, яка відчитала телеграму від голови Централі й від себе додала щирі побажання. Від 42 Відділу США привітала ювілятів п-ні Марія Пашук, голова, й побажала їм здоров'я та многих літ.

Гарним віршем привітала ювілятів їх давня сусідка, п-ні Олена Журибіда. Порівняла їх життя з працею господаря на ниві, що збирає жниво.

Тим господарем ви —
Дорогі наші ювіляти!
Ви дочекали тих обжинків,
Того великого свята!

Пятдесят літ, як з Богом
Ви спільне життя почали,
Ту ниву, яку Бог Вам повірив
Ви гарно управляли!

Нива чекає ще даліше,
Бо праці ще не кінець.

Але за те гарне жниво
Приносим Вам золотий вінець!

Ювіляти дякували всім промовцям. Співом „Многая Літа“ закінчилось це приємне родинно-громадське свято.

Присутня

Основні збори 43 Відділу

Дня 20. жовтня зійшовся ініціативний комітет у приватному домі й явились також численно членки майбутнього Відділу. Збори відкрила містоголова Гол. Управи п-ні Стефанія Пушкар. Зясувавши ціль і потребу створення Відділу на півночі Філадельфії, вона зложила звіт із дотеперішніх заходів. Дискусія, що розпочалась, підтвердила заходи ініціативного гуртка. Відділ уже давно був потрібний, бо членкам було трудно доїжджати до домівки в середмісті.

Приступлено до вибору управи. До неї ввійшли: пп. Стефанія Пушкар, голова; Марія Євсевська, містоголова; Осипа Грабовенська, секретарка; Артеміда Никирович, касієрка; Марія Татарська, культ.-освітня реф.; Іванна Савицька, пресова реф.; Лідія Макаренко, реф. сусп. опіки; Стефанія Кохановська, господарська реф. До кантр. комісії ввійшли: пп. Чайковська, Слюзар і Іваш.

Розгорнулась дискусія над пляном праці. Намічено два напрямки розбудову Музею США й допомогу дітям на Лемківщині. Як найближчу імпрезу намічено „христини“ Відділу, що мали відбутись дня 20. листопада в Домі США. Перебіг цієї веселої церемонії поклаємо на іншому місці. Даліше намічено Базар Печива дня 22. грудня і Свят-Вечірній Базар (риба, кутя) дня 5. січня.

РОЧЕСТЕР, Н. Й.

Свято Лесі Українки

Дня 20. жовтня відбувся цей вечір, що заслуговує на високу оцінку і наслідування в інших українських осередках.

Виставляли „Інсценізовані фрагменти з життя Лесі“, як назвала авторка п-ні Людмила Демиденко цю оригінальну форму твору. Відбулось це в такий спосіб: п-ні Демиденко в стислій формі оповідала про певний період життя Лесі У-

країнки (дитинство, юнацький вік), тоді відступала поза завісу, а на сцені відбувалась дія, що ілюструвала цей час. По ілюстрації п-ні Демиденко продовжувала оповідати життєпис, а тоді відбувалась друга інсценізація і т. д. Всіх відслон було чотири. Для доповіді й інсценізацій авторка використала листування Лесі Українки за багато років, тому глядачеві показано правдивий образ нашої письменниці.

Всі виконавці інсценізацій були аматорами (більшість навіть вперше виступали на сцені), проте виконання було добре, що свідчить не лише про їх мистецьку обдарованість, а й про наполегливість у праці (культура мови). Дуже добре провели так найбільш відповідальну роль Лесі Українки всі три виконавці 11-літня Яруся Семенюк (Лєся у дитинстві) п-на Дарія Белей і п-ні Олена Харамбура. У менших ролях були дуже добрі пп. Х. Ковач, М. Приймак, С. Ващук та 12-літній Роман Ганушевський.

Естетичне враження залишили хореографічна (пластунки-новачки та пп. О. Костинюк і М. Крамарчук) і німа сцена (персонажі з „Лісової пісні“) та гарний спів поза сценою, що його виконав Національний Хор.

Шкода, що зала не була заповнена глядачами. На це були дві причини. Одна з них стихійна — в той час була епідемія інфлюенції (мало в кого в родині не було хворих), а друга, що того ж таки вечора у Рочестері відбувались ще дві українські імпрези, хоч про виставу 47 Відділу оповістив заздалегідь. Подібну нескоординованість між різними організаціями української еміграції раз-у-раз спостерігаємо й по інших містах Америки. Варто було б вже всім усвідомити собі, що подібне розпорошування сил іде на шкоду всім.

Одне з найголовніших завдань української еміграції, розкиданої по всіх континентах — це зберегти наше молоде покоління, а вистави, подібні до вище згаданої безперечно зміцнюють національну свідомість у молоді. Тому велика дяка належить 47 Відділові СУА в особі голови п-ні А. Капітан і культ. освітнім референткам пп. Л. Демиденко й О. Костинюк

47 Відділ СУА у Рочестері влаштував у жовтні свято Лесі Українки Branch 47 of UNWLA at Rochester, N. Y., arranged in October an observance in memory of Lessya Ukrainka.

та всім іншим, що приклали своїх зусиль, щоб вистава вийшла така вдала.

I. Б.

ФІЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Свято Подяки 48 Відділу

Як кожного року, так і цього Відділ улаштував День Подяки. Вранці того дня відправлено Богослуження за здоров'я членок. О год. 2-ій по полудні гості зібрались у Нар. Домі й засіли за гарно накритими столами. Свято відкрила голова Відділу п-ні Марія Бабяк, а молитву провів о. парох Головінський. Провід гостини обняла п-ні Емілія Слободян. Коли гості спожили смачно приладжений обід, тоді покликано до слова о. пароха. О. Головінський у гарно виголошеній промові зясував зміст Свята Подяки та пристосував його до нашого життя. Дальше промовляла організаційна референтка Гол. Управи п-ні Марія Біляк. Вона схарактеризувала працю жіноцтва у тремаді й побажала Відділові успіху в дальшому. Слідувала промова п-ні Анни Сивуляк, голови Окр. Ради. Вона піднесла значення Дня Подяки, як свята, що об'єднує давніх і тут народжених. Промовляли ще п. Степан Слободян, п-ні Л. Бурачинська, п-ні Марія Пашук, голова 42 Відділу, п-ні Марія Насевич і п-ні Лопушанська. З зацікавленням прослухали присутні промову тут народженої Катерини Павч. Вкінці голова Відділу п-ні Бабяк подякувала присутнім за участь і закрила свято.

Присутня

ЮТИКА, Н. Й.

На порозі нового ділового року

Дня 20. жовтня відбулися річні збори 57 Відділу СУА. Голова п-ні М. Когутяк відкрила їх, а п-ні Яцків відчитала протокол з останніх річних зборів. До президії вибрано п-ню др. Є. Ержківську головою, а п-ню Яцків секретаркою.

Слідували звіти управи. Голова зreferувала працю Відділу: Відділ відбув 6 ширших сходин та 7 засідань управи. Працю Відділу провадили референтки з допомогою всіх членок за пляном, наміченим на ширших сходинах і засіданнях управи. Це були:

Культурно-освітня референтура влаштувала чайний вечір, Андріївський вечір і Свято Жінки-Героїні. Доповіді виголошено: „Завдання суспільної опіки“ п-ні М. Когутяк, „Життя і творчість Івана Франка“ п-ні Яр. Томич, „Українські в'язні в підсоветських тюрмах“ п-ні В. Величко.

Виховна референтура влаштувала Миколаївський вечір із традиційною програмою і роздачею дарунків. Свято переведено силами дітей. Окрім того влаштовано Свято Матері. Діти відіграли сценку „Наша мати“, виконали танки, а також деклямації й пісні. До співучасті у святі запрошено дітей із юного СУМА, що вивели народні танки і вправи до нар. пісень. Дохід з імпрези вислано для навчальної станиці в Розенгаймі, як дар „Діти-дітям“

Суспільна опіка нашого Відділу організувала допомогу залишенцям у Німеччині та відвідувала хворих у місцевих шпиталях. Під

керівництвом референтки працювали — комісія суспільної опіки і станиця „Мати й Дитина“. Праця розгорталась у формі патронату над садком у Розенгаймі, а також допомоги старим і хворим у захисті Дорнштадт. До Розенгайму ми вислали цього року 120 дол., а до Дорнштадту 200 дол. Окрім того вислано дітям у Німеччині 4 пачки одягу. Далше зложили ми на Фонд Пятсот пожертву 50 дол.

Заходами організаційної референтки приєднано цього року 2 нові членки. Також наведено контакт з американськими крамницями для продажу нашого печива.

Імпрезова референтура влаштувала забаву з танцями, чайний вечір та допомагала підготувати Андріївський вечір.

При перегляді праці можна сказати, що Відділ не прогайнував часу, а враховуючи невелике число членок, виконав успішно намічені пляни.

Після звітів касієрки п-ні Яцковської і контр. комісії уділено уступаючій управі абсолюторію.

До нової управи ввійшли: п-ні Марія Когутяк, голова, а пп. Лукашевич, Гарбовська, Савицька, Яцків, Величко, Яцковська, Волянська, Івасів і Томих — члени управи. До контр. комісії вибрано пп. Чорну, Кокодинську і Рабарську.

Потім п-ні др. Ержківська, що заступала наш Відділ на Окр. З'їзді в Рочестері, поінформувала прийвних про перебіг нарад, про актуальні справи нашої організації і про її пляни на майбутнє. На тому закінчено річні збори.

Я. Т.

ДІТРОЙТ, МИШ.

Забава 63 Відділу

Дня 19. жовтня Відділ улаштував разом із Братством Вояків 1 УД УНА першу осінню забаву. Та товариська імпреза увінчалась гарним успіхом і попри гарний настрій принесла повний моральний і матеріальний успіх. Доцінюючи велике значення української Церкви на чужині, вирішив піддержати заходи побудови української католицької церкви у Франції й тому чистий дохід із забави у висоті 100 дол. призначив на ту ціль.

Тепер членки Відділу підготовляються до „вишиваних вечер-

ниць“, що відбудуться дня 18-го січня.

Мирослава Скасцьків

ПЕРТ АМБОЙ, Н. ДЖ.

Жертва праці 67 Відділу

Суспільна опіка Відділу розпочала свою працю у червні 1957. Зладили список членок, що погодились пожертвувати кілька годин праці що місяця на Фонд Пятсот. Стали вишивати блюзки, фартушки й серветки. Подаємо список членок, а в дужках кількість годин праці: п-ні Анна Барлецька (15), Марія Стек (15), Катерина Тимків (15), Анастасія Харченко (15), Наталя Галушка (15), Анастасія Кордіяк (20), Люба Федасюк (25), Ольга Левицька (35), Ольга Грицай (45), Ева Прус (65), Анастасія Ковалюк (70).

Виконані вишивки ми розпродали на базарі й дохід із нього у сумі 100 дол. вислали на Фонд Пятсот.

Анастасія Ковалюк
реф. суспільної опіки

ПАССЕЙК, Н. ДЖ.

Основні збори 70 Відділу

Дня 1. грудня 1957 р. на основних зборах в Пассейку засновано новий Відділ СУА. Присутньою на цих зборах від Централі була її організаційна референтка п-ні Марія Біляк, що виголосила тут змістовний реферат на організаційні теми. Після цього основні збори, якими проводила п-ні Марія Химиньць, а секретарювала п-ні Ірина Медвідь, вибрали управу Відділу, до якої увійшли:

П-ні Оріся Свистун, голова, п-ні Марія Стефанів, місто голова і пресова реф., п-ні Олександра Порохняк, секретарка, п-ні Ірина Цапар, скарбничка, п-ні Дарія Калатало, культ.-освіт. реф., п-ні Дана Овен, організаційна реф., п-ні Ядвиг Дяченко, реф. суспільної опіки, п-ні Стефанія Покора, реф. господарська.

Контрольна Комісія: пп. Марія Химиньць, Ірина Медвідь, Н. Яворська.

Потім нововибрана управа за згодою присутніх членів назначила перші свої ділові сходи через тиждень часу, щоб якнайскорше почати працю.

Наприкінці нововибрана голова п-ні Оріся Свистун що була ініціаторкою в організуванні цього Відділу, подякувала п-ні Марії Біляк та всім союзнякам за прийвність на основних зборах.

Відспіванням українського національного гимну закінчено збори.

М. С.

СИРАКЮЗ, Н. Й.

Андріївський вечір

Наш Відділ улаштував що імпрезу дня 14. грудня. Присутніх привітала п-ні Марія Кузьма, а доповідь про Андріївські звичаї прочитала п-ні Ярослава Томих із Ютики. Слїдувала сценка „Вечір під Андрія“, що ілюструвала ці звичаї. В ній виступили: п-ні Михайлина Проскуренко, господиня вечерниць, та дівчата — пп. Марія Бішко, Ліда Величко, Марта Кузьма, Галя Машталір, Мирослава Павлів, Рома Рубич, а мичку прядла п-ні Марія Карпишин, що викликало зацікавлення серед глядачів. Казку під час вечерниць майстерно розказала п-ні Проскуренко, а пісні й загадки виконали молоді учасниці.

Друга частина програми розпочалась співом коломийок, що їх виконали пп. Ольга Бунецька, Галина Круль та Володимира Смик при супроводі п-ні Марти Кузьми. Слїдував скеч „При телефоні“, що його майстерно передала гостя з Ютики п-ні Стефанія Чорна. Далі п-ні Людмила Волянська проспівала „Нагадай, бандуро“ (муз. Китастого) та „Лети, тужлива пісне“ і „Чи справді?“ (муз. Весоловського), за що публіка нагородила її рясними оплесками. Супроводила на фортепіані п-на Марта Кузьма. Програму закінчив виступ п-ні Ольги Бунецької, як циганки-ворожки, що розказувала бажаним про їх майбутнє.

Конферанс вечора вели п-ні Євгена Ержківська та п-ні Марія Кузьма. Кожен їх виступ викликав дружній сміх та витворював теплий, товариський настрій.

Треба з радістю відмітити дружній контакт у співпраці двох Відділів СУА — 68 із Сиракюз та 57 із Ютики. Тільки у спільній роботі можна досягнути поступу і зберегти для нашої молоді нам рідні звичаї.

М. О.

Історичний календар

СІЧЕНЬ

Різдво Христове. Свято радості й віри, оповите чаром легенд і звичаїв. Прихід Христа-Спасителя святкує побожно весь український нарід.

6. січня — Свят-Вечір у родинному кружі. Колядники ходять із колядою.

7., 8. і 9. січня — Різдвяні святки. Сім'я й приятелі відвідують себе.

13. січня. Меланки, навечеря Нового Року. Групи хлопців ходять від хати до хати, передагнені за „діда“, „козу“, „воїна“ і відобрають невеличкі сценки.

14. січня — Новий Рік. Малі хлопці „засівають“, себто відвідують рідню і сусідів з новорічними побажаннями.

18. січня — Навечеря Йордану. Його звать „щедрим вечором“ або „голодною кутею“. Молодь „щедрує“, себто співає „щедривок“.

19. січня — Богоявлення Господнє чи Водохрещя. Свячення води на ріці.

1078 — 980 літ від того часу, як у Києві став княжити **князь Всеволод**. Він був одружений із візантійською цесарівною, був освіченою людиною і знав п'ять мов. Поширив володіння, приєднавши Чернігівщину. Дочка його Евпраксія стала дружиною цесаря Генриха IV., а його син Володимир Мономах був одружений із дочкою англійського короля.

Січень 1648 — 310 літ від того часу, коли **Богдан Хмельницький** покинув рідний хутір у Суботові і втік на Дніпрові низини. Там він згуртував біля себе вільних козаків і з їх допомогою здобув Січову фортецю.

22. січня — 40 літ тому проголошено на Софійській площі IV. універсал. Цим актом Центральна Рада завершила те, що вже давно було внутрішнім бажанням українських мас — проголошення незалежності Української Народної Республіки.

Забилося серце чавунне
в Софійськiм соборі,
І дзвони заграли рахманно
у прозолоть ранку,
Замаяли з веж золотих
прапори на світанку —

Із веж золотих,
де заснули знеможені зорі.

29. січня — сорок літ від бою під **Крутами**, де слабо вишколений Псмічний Курінь Студентів Січових Стрільців ставив чоло добре озброєній большевицькій армії. Курінь розбито, але хоробрість і мученицька смерть юнаків стали символом дальшої боротьби.

Вони злились в сузір'я незагасне —
Ці п'ять звичайних літер на землі,
І впали в серце, мов проміння ясне.
Мов блискавиця з чорної імлі.

1848 — 110 літ, як народилась у Холмогорах, Архангельської губ., Олександра Ставровська. Вчителюючи у рідному селі, вона пізнала молодого засланця Петра Єфименка, співробітника „Основи“ й подружилась із ним. Повернувшись із ним на Україну, стала працювати, як історик. У 1907 р. її запросили на катедру історії на Вищих Бестужевських Курсах у Петербурзі. Численні праці з діянки історії.

Зміст XIV. Річника

ПРИ ГРОМАДСЬКІЙ РОБОТІ

	ч.	ст.
Комісія Фонду Пятсот	ч. 1,	
	с. 11, ч. 2, с. 12, ч. 3, с. 12	
	ч. 4, с. 12, ч. 5, с. 12, ч. 6,	
	с. 12	7 12
Музей СУА		1 12
Обіздка організац. референтки		1 26
Окружна Рада СУА у Філадельфії	ч. 1, с. 26, ч. 2, с. 26,	
	ч. 5, с. 12 і 24, ч. 7, с. 25,	
	ч. 9, с. 12 і 25	10 12
Окружна Рада в Шикаго		1 27
Окружна Рада у Нью Йорку	ч. 3, с. 27, ч. 4, с. 26, ч. 7,	
	с. 12, ч. 8, с. 25, ч. 9, с. 12 і	
	25, ч. 10, с. 25, ч. 11, с. 12	12 25
Окружна Рада у Дітроїті	ч. 4, с. 27, ч. 5, с. 11, ч. 7,	
	с. 25, ч. 8, 25	8 27
Окружна Рада у Рочестері	ч. 5, с. 29, ч. 8, с. 25	10 2
Злучені Жіночі Організації		
Клівленду	ч. 4, с. 29	9 11
Злучені Жіночі Організації		
Рочестеру		4 30
Річні Збори Гол. Управи		3-4 25
1 Відділ	ч. 2, с. 26, ч. 3,	
	с. 11 і 27, ч. 9, с. 25	11 25
2 Відділ	ч. 1, с. 26, ч. 5, с. 25	8 25
3 Відділ		4 26
4 Відділ		3 28
5 Відділ	ч. 5, с. 26	9 25
7 Відділ		8 26
8 Відділ	ч. 5, с. 26	6 25
10 Відділ	ч. 1, с. 27, ч. 3, с. 28,	
	ч. 4, с. 11	5 26
11 Відділ	ч. 1, с. 26 і 27, ч. 7,	
	с. 26	8 10
13 Відділ	ч. 1, 26, ч. 3, с. 28	6 25

	ч.	ст.
16 Відділ	ч. 1, с. 27, ч. 3, с. 29,	
	ч. 4, с. 27, ч. 5, с. 27, ч. 7,	
	с. 27	8 26
17 Відділ	ч. 1, с. 28, ч. 5, с. 27	8 26
19 Відділ		7 27
20 Відділ	ч. 1, с. 26, ч. 3, с. 29	4 27
21 Відділ	ч. 1, с. 28,	5 28
22 Відділ	ч. 2, с. 26, ч. 3, с. 30,	
	ч. 6, с. 11	6 26
23 Відділ	ч. 2, с. 27, ч. 3, с. 30,	
	ч. 4, с. 28, ч. 6, с. 26	11 26
24 Відділ	ч. 2, с. 28, ч. 4, с. 28,	
	ч. 6, с. 26	10 26
25 Відділ		4 29
26 Відділ	ч. 6, с. 11	7 27
27 Відділ		5 28
28 Відділ	ч. 1, ст. 26, ч. 5, с. 28	6 27
30 Відділ	ч. 3, с. 30, ч. 4, с. 29,	
	ч. 8, с. 26	10 26
31 Відділ	ч. 6, с. 27	9 25
34 Відділ		4 29
36 Відділ		8 27
38 Відділ	ч. 4, с. 30	11 26
40 Відділ		5 29
41 Відділ		11 24
42 Відділ	ч. 1, с. 28, ч. 2, с. 42,	
	ч. 4, с. 30, ч. 6, с. 27	7 11
46 Відділ		6 28
47 Відділ	ч. 5, 29	7 27
48 Відділ		4 29
50 Відділ	ч. 6, с. 28	9 25
57 Відділ	ч. 6, с. 28	9 25
59 Відділ	ч. 1, с. 29	7 29
62 Відділ	ч. 2, с. 29	5 30
63 Відділ		5 30
64 Відділ	ч. 2, с. 11 і 29	6 28
65 Відділ		6 29
66 Відділ	ч. 2, с. 30	6 30
67 Відділ	ч. 1, с. 11	6 30
68 Відділ	ч. 3, с. 12	6 30

НА ТЕРЕНІ СУА

Лютий — це час **мясниць**. Багато Відділів плянує забави, чайні вечорі а то й балі. Це гарна товариська нагода, яка приносить та кож добрий дохід.

Дня **22. лютого** — баль Відділів СУА у Нью Йорку.

ДО П. Т. ПЕРЕДПЛАТНИЦЬ „НАШОГО ЖИТТЯ“

Час то Гроші!

Кожна організована громадянка знає, що своєчасно внесена передплата на журнал є здоровою фінансовою підставою для розвитку видавництва.

Два рази дає, хто скоро дає!

Відновлюйте вашу передплату вчас, чим осуянете миле почуття упорядкованості, а видавництво зрівноважений бюджет.

Return to:
"OUR LIFE" Magazine
909 N. Franklin St
Philadelphia 23, Pa.
RETURN POSTAGE GUARANTEED

SPIRIT of FLAME

A COLLECTION OF THE WORKS OF
LESYA UKRAINKA
Translated by Percival Cundy
Foreword by Clarence A. Manning

ДИТЯЧІ ВИДАННЯ:

Весна	50¢
Літо	70
Зима	50
Листочки	40
Золоте Павутиння	50
Веселий Струмок	50
Срібна Зірка	50
Для Малят	60
Ой, хто там?	80

ВИДАННЯ СУА:

Рівноапостольна	
свята Ольга	\$1.00
На громадський шлях ..	1.00
Визначні жінки України	0.40
Городина й овочі	0.60
Давні річники журналу „Наше Життя“	
повні	2.00
неповні	1.50

ЗАМОВЛЯТИ У ЦЕНТРАЛІ СУА

O u r L i f e

909 N. FRANKLIN ST.

PHILADELPHIA 23, PA.

В українському мешканні — українська вишивка!

ВИШИВАНІ СЕРВЕТКИ

кожної величини
можна набути
в кооперативі „БАЗАР“
у ціні від 1.90 до 11.60 дол.

B A Z A R
822-823 N. Franklin St.
Philadelphia, Pa.

Жадайте цінників!

Взори — гуцульські, бойківські, буковинські.

Запренумеруйте собі
цікавий ілюстрований
тижневик

Вільне Слово

На бажання висилаємо без-
коштовно кілька зразкових
примірників.

Річна передплата — \$5.00

Адреса для замовлень:

“VILNE SLOVO”

15 Neerawa Ave., Toronto 3
Ontario, Canada

The path traversed by
the Ukrainian woman
is described in the book

THE WOMAN OF UKRAINE

Published by the Ukrainian
National Women's League
of America

\$1.00

Нова збірка для дітей
на осінні й зимові місяці
ЗОЛОТЕ ПАВУТИННЯ

Упорядкувала
Марія Юркевич

Ціна 50 ц.
з пересилкою 55 ц.
Замовляти у Централі СУА

ГОРОДИНА Й ОВОЧІ

Упорядкувала
Наталія Костецька
з пересилкою 65 ц.
Замовляти у Централі СУА